

ALFRED STREJČEK

sborník textů na počest Alfreda Strejčka
při příležitosti jeho životního jubilea

Klub rodáků a přátel Kutné Hory - Kutná Hora v Praze
2011

Ing. Vlastislav Navrátil

místopředseda Klubu rodáků a přátel Kutné Hory - Kutná Hora v Praze

Pocta příteli Alfredu Strejčkovi

Alfred Strejček, letošní jubilant a čerstvý čestný občan Kutné Hory, nepatří k lidem, kteří tráví čas ohlédáním se do minulosti. Je pověstný svou pracovitostí a neustálým vyhledáváním nových výzev a úkolů, k nimž za časté přizvává i své přátele. Sedmdesátka je nicméně neopomenutelnou příležitostí k ohlédnutí. Alespoň se na tom shodli členové výboru Klubu rodáků a přátel Kutné Hory, když se zamýšleli nad tím, jak životní jubileum Alfreda Strejčka - našeho Freda, velkého přítele Kutné Hory, společně oslavit. Tak se zrodila myšlenka, požádat Fredovy přátele a spolupracovníky, aby vzpomínali, a jejich vzpomínky uspořádat do malého sborníčku.

Úvodní příspěvek je od starosty Kutné Hory, **RNDr. Ivo Šance, CSc.** Vyznává se v něm z obdivu ke strejčkovu mistrovství mluveného slova a připomíná i závažnost témat a sdělení, s nimiž Strejček ve svých vystoupeních přichází. Připomíná celoživotní spjatost umělce s Kutnou Horou a oceňuje jeho přínos místnímu kulturnímu životu a strejčkův podíl na dramaturgii a na vysoké kvalitě Ortenovy Kutné Hory. „Není pochyb o tom, že Alfred Strejček je přesně ten typ osobnosti a umělce, který si zaslouží čestné občanství Kutné Hory - města, pro které mnoho vykonal“.

MUDr. Jiří Plaček, předseda Klubu rodáků a přátel Kutné Hory - Kutná Hora v Praze, vzpomíná ve svém příspěvku na své první setkání s Alfredem Strejčkem ve 2. polovině 50. let, v době středoškolských studií. Byl to Ladislav Znojemský, profesor místního gymnázia, kdo oba studenty seznámil. Integrovaná osobnost Znojemského je pak zmíněna v řadě dalších příspěvků, stejně tak jako doktor Emanuel Růžička, první předseda obnoveného klubu rodáků, a také jeho rodina, která byla Strejčkovi dlouhá léta jakýmsi druhým domovem. Jako předseda pořádatel instituce nemůže doktor Plaček nezpomenout zásluhy Alfreda Strejčka o Ortenovu Kutnou Horu.

Spoluzakladatelka klubu rodáků v roce 1990, manželka Emanuela Růžičky a dlouholetá členka výboru klubu **Dagmar Růžičková**, vzpomíná ve svém osobně laděném příspěvku na půlstoletí trvající přátelství s Fredem. Zmiňuje řadu osobností a událostí a dává nám nahlédnout do života celé jedné generace kutnohorských patriotů a organizátorů místního společenského života a spíše jen tušit ono magického prostředí, které tu manželé Růžičkovi a jejich přátelé vytvořili. Vedle prof. Znojemského k nim patřil právě Alfred Strejček, který se tak přirozeně zapojil do práce obnoveného klubu rodáků od samého počátku, a který stál spolu s Otou Ornestem u zrodu Ortenovy Kutné Hory.

Osobnost Oty Ornesta volně spojuje příspěvek Dagmar Růžičkové s příspěvkem scénáristky a editorky **Marie Valtrové**. Tato velká znalkyně a ctitelka Ortenova díla je od samého počátku jednou z vůdčích osobností Ortenovy Kutné Hory. Její příspěvek je vpravdě vyznáním Alfredu Strejčkovi jako umělci i jako člověku. „Alfred má dva dary, které nejsou lidem běžně vlastní: umí překvapovat a umí se podělit. ... Obzory, ke kterým se díky této schopnosti přibližuje, a které tak přibližuje nám ostatním, jsou pro normálního smrtelníka vzdálené a plně nedosažitelných vůní“.

Obdobně i příspěvek **Hany Kofránkové**, režisérky, scénáristky, a vynikající interpretky uměleckých textů, včetně Ortenových, je vyznáním obdivu k Alfredu Strejčkovi. Hana Kofránková, která připomíná, že se s Fredem znají již 45 let, samozřejmě nepíše o tom, kolik „ortenovských“ večerů v rámci Ortenovy Kutné Hory za léta existence festivalu režírovala či v kolika z nich vystupovala. Samozřejmě nepíše ani o tom, kolik z oněch asi 1200 rozhlasových záznamů, které Alfred Strejček dosud pořídil, vzniklo v její režii či za její spolupráce. Nepíše o Strejčkovi jako umělci, nýbrž se vyznává z obdivu k někomu, v němž se slučuje „kluk a blázen s celoživotním neuvěřitelně pilným studentem“. Přání, které v závěru vyslovuje nadcházejícímu jubilantovi, je z nejkrásnějších: „... ať ti všechny mocnosti, k nimž jsi kdy vzhlízel (a že jich bylo!), dají stále hodně sil, abys nás postarší a omrzelé dokázal ještě mnohokrát zblbnout a nadchnout, dojmout, rozesmát a rozplakat (a sebe taky), kárat silným chrámovým hlasem a svádět faunovským šepotem. ... Díky ti za to, že tě život baví, ono je to totiž nakažlivé. Díky ti za přátelství, ty totiž umíš být kamarád. Díky ti za inspirující nestárnutí“!

Rudolf Matys, básník, esejista, kritik, literární redaktor a publicista, rozhlasový dramatik a redaktor nazval svůj příspěvek „Fredovské“ vzpomínání letem světem. Kdo zná Rudolfa Matyse, tohoto nesmírně erudovaného, činorodého a přitom skromného znalce české literatury, který léta předsedá porotě soutěže mladých básníků Ortenova Kutná Hora, nemůže být překvapen, tím, že se nejedná o žádné povídání letem světem, nýbrž o zasvěcený pohled na umělce a na tvorbu Alfreda Strejčka. Přitom i on přiznává, že doslova vyrazí dech, když se při tomto pohledu ukáže, „co kdy kde všechno Fred dělal a dnes dělá, kde všude působil a působí, co nového (a s kým) chystá, na jaké cesty vyrazí, ...“. Matysovo vyznání Fredovi jako člověku není možná tak emotivní jako u dámské části okruhu Fredových přátel, je nicméně stejně upřímné a přesvědčivé: „A musím hned říct, že mi i tohle docela soukromě vzpomínání a připomínání přineslo nejedno potěšení, ba dokonce jen pouhá potěšení, a vlastně mě přitom i trochu překvapilo, že jen málo o kom něco podobného můžu prohlásit s takovou jednoznačností“. Je opravdovým požítkem si Matysovo „vzpomínání a připomínání“ přečíst.

František Derfler, herec, divadelní režisér a dramaturg, pedagog na divadelní fakultě JAMU, ve svém příspěvku „Putování s Fredem“ vzpomíná na každoroční letní putování skupiny umělců a přátel orlickým podhůřím. Fred byl duší tohoto podniku, který žertovně nazvali „Strýčinkův sen“. „Od roku 1993 jsme několik let vždycky o prázdninách putovali orlickým podhůřím s pořadem, který se sice každým rokem měnil, ale zachovával si vnitřní zaměření vyjádřené zastřešujícím názvem Putování za duší. Šlo se krajinou od obce k obci, od farnosti k farnosti, večer bylo vystoupení. Honorářem byl nocleh a večeře. ... Byly to jedinečné chvíle a dívám-li se zpět, zdá se mi, jakoby se v síti těch cest zachytilo všechno, s čím jsem se u Freda setkával za léta našeho přátelství“. Derfler, Strejčkův spolužák na JAMU, dokáže mistrovsky vyhmátnout z osobnosti Alfreda Strejčka to podstatné: „Orlické putování ve zkratce zpřítomnilo ještě dva podstatné rozměry Fredova života a působení: jeho spiritualitu a jeho vztah ke slovu, k vyprávění příběhu, ke scéně.... Putování, cesta - to je výzva, volání, touha a Fred si v sobě dodnes nese něco z okouzlení, které pro něj ve studentských letech představoval Fráňa Šrámek. Dívám-li se dnes zpátky, zdá se mi, že ten Šrámek Freda úplně neopustil nikdy, že cosi šrámkovského je v něm stále, že ho stále volá jakýsi stříbrný vítr. Avšak bez šrámkovského stesku, Fred se raději než dozadu dívá vpřed, chce ještě jít, pokoušet se, dosahovat. Duše je to ovšem z gruntu lyrická, uchvácená, i s maličkou porcí naivity, jakou může působit mladické zanícení ve zralém věku“.

Herec **Jan Vlasák**, mladší spolužák Alfreda Strejčka na JAMU, přiznává, že ke Strejčkovi a Derflerovi, kteří byli na škole jen o dva ročníky výše, „vzhlížel s velikou úctou“. „Připadal jsem si tenkrát vedle vás jako jakýsi váš appendix. Čněli jste jaksí nade mnou po všech stránkách“.

Vzpomíná na Strejčka jako na velkého vynálezce a objevitele a na úžasný vynález - „Strýčinkův sen“, k jehož realizaci Strejček Vlasáka přizval: „To byl Tvůj úžasný vynález společného výletu k p. faráři Kukuczskovi za účelem série vystoupení po kostelích v okolí Ústí nad Orlicí, zároveň pěších přesunů nádhernou přírodou z jednoho kostela do druhého, večerních radovánek na faře u Kukuczku, v debatách o věcech vážných i nevážných, setkávání s různými zajímavými lidmi, ale hlavně prožívání času v nádherné družnosti, veselosti a harmonii“.

Erwin Kukuczka, básník, publicista a duchovní Církve československé husitské, jehož fara se stala středobodem „Strýčinkovských snů“, dal laskavě k dispozici pro náš sborníček tři texty. Jsou to dva krátké příběhy ze života Alfreda Strejčka - první z doby totality - „Hrdinství kontra zbabělost, zbabělost kontra hrdinství“, druhý z Putování za duší Podorlickem - „Ono se řekne pomáhat“, oba z knihy „Čas jako vítězství II. z roku 1999, a dále báseň „Z povzdálí“ věno-

vaná Alfredu Strejčkovi ze sbírky „Utichání - Louč“ rovněž z roku 1999. Jistě mi dáte za pravdu, že tyto texty vypoví o Fredovi mnohé.

Pavel Jurkovič, skladatel, zpěvák, publicista a hudební pedagog uvádí svůj příspěvek vzpomínkou na první spolupráci s Alfredem Strejčkem před čtyřiceti lety v pořadu „Trobadoři a žakéři“ v pražské Viole. Odhaluje pak důležitou součást Fredovy umělecké osobnosti: „Však od těch dob na mě svádíš, že jsem Tě přivedl k muzice. Bylo to snadné: byla totiž v Tobě odjakživa“. Jurkovič připomíná jména tvůrců, kteří ve společných projektech s Alfredem Strejčkem figurovali: Vladimír Justl, který tehdy Violu vedl, režisérky Eva Kröschlová a Alena Skálová, režisér František Derfler, herečky Consuela Morávková, Milena Steinmasslová a Tatjana Medvecká, výtvarnice Helena Pěkná .... Nakonec skládá hold Jitce Molavcové a děkuje Fredovi „za to seznámení a vlastně přátelství s Jitkou, s milým a skromným člověkem s mimořádným nadáním, oceňovaným všemi, kteří se zabývají divadlem“.

Herec **Bořivoj Navrátil** ve svém příspěvku, který s velkou laskavostí napsal během svého pobytu v nemocnici, vyzdvihl velké zásluhy Alfréda Strejčka na poli vzdělávacím a osvětovém, jež zdaleka přesahují rámec naší vlasti, a v jakémsi desateru vyjmenoval důvody, pro které má Freda rád. „Navzdory datu narození a všem ranám, jimiž v jeho případě osud nešetřil, je to pořád kluk s rošťáckým leskem v oku .... Umí naslouchat druhým a je-li třeba, hbitě pomoci .... Je blázen v tom nejkrásnějším slova smyslu .... Nežene se za penězi. Plány a věru smělé projekty, které vymýšlí a dovádí ke zdárným výsledkům, představují léta tvrdé práce a přípravy. Někdy se finanční efekt dostaví, často ne. Nikdy nelže, nemá proč ....“.

Když herečka **Tatjana Medvecká** ve svém příspěvku píše, že „Fred je obdivuhodným a zapáleným šířitelem myšlenek J. A. Komenského, Karla IV. a Jiřího z Poděbrad u nás i v daleké cizině, ...“, a že oddaně slouží klasikům české i světové literatury ...“, ví, o čem mluví, protože sama se na tom za časté s Fredem podílela a podílí.

Svědectví o tom podává ve svém příspěvku další přítel Alfreda Strejčka **Jaroslav Kolář**, který v osmdesátých letech organizoval představení českých umělců pro krajanské sdružení ve Vídni. Kolář vzpomíná, jak se právě Fredovou zásluhou dostal do kruhu přátel Violy, a jak Fred - a dodejme, že za vydatného příspěví Táňy Medvecké - „do Vídně zanesl vůni poezie“. Jako mnozí jiní, děkuje i Kolář Strejčkovi za to, „že nám bylo dopřáno seznámit se a navázat přátelství s tolika vzácnými lidmi...., i s rodinou Růžičkovou, tím také s Ortenovou Kutnou Horou“.

Také **Jaroslav Krček**, hudební skladatel a instrumentalista, spoluzakladatel souboru Musica Bohemica, patří k těm, kdo se se Strejčkem seznámili v kavárně Viola: „Já jako tichý divák, on jako znamenitý přednášeč. Byl velmi mladý, já jen o dva roky starší. Nevěděli jsme o sobě. Až později. To jsem jej zval jako hosta ke koncertům souboru Musica Bohemica v Martinickém paláci“. Krček nazývá Strejčka, svého drahého přítele, apoštolem naší doby. Hovoří o něm jako o „člověku, který je ochoten naučit se nazpaměť všechny moudrosti světa, aby je pak předával lidem, jež jsou ochotni naslouchat jim? Ano - Alfred je takový. Je takový z čisté mysli, z hlubokého, opravdového vnitřního přesvědčení, probouzet v lidech zasuté světlo a přirozenou touhu být dobrým. Ví, že je toho zapotřebí. Ví, že člověk padá dolů, ví, že pokud člověk nezmění myšlení, pokud se neodrazí k vzestupu, pokud se nezduchovní, pokud nenalezne sebe jako tvora, jenž je božskou mocností stvořen k jeho obrazu, nenastane přirozený vývoj, nenastane změna k lepšímu, změna, na kterou čekáme. A tak burcuje, káže, vyhledává ty nejlepší mudrce, učí se přiléhavé texty i v cizích jazycích a to vše jen proto, neboť je přesvědčen ve své duši o naléhavosti a potřebnosti toho všeho. A káže mnohdy s hudbou, která mu pomáhá. Mám ho za to rád, jako bratra v úsilí, jako přítele, jenž nezklame, protože ví, že by zklamal sám sebe“.

Krátkým příspěvkem **Štěpána Raka**, kytarového virtuosa, skladatele, profesora pražské AMU, se uzavírá pomyslný kruh krásných textů o Fredovi Strejčkovi. Nikdo jiný není po řadu let v umělecké práci spojen se Strejčkem tak úzce jako Rak. Není pochyb o tom, že ve svém díkůvzdání hovoří za všechny, kteří dostali slovo před ním, i za široký kruh Fredových přátel: „díky Ti, drahý Kamaráde, za jeden z největších darů, jaký člověk člověku může dát. Děkuji Ti za naplněný Čas dlouholetým čistým kamarádstvím, jenž je, a určitě vždy i bude, tím nejdražším klenotem, jehož cena nepodléhá ani devalvací ani „zubu času“. Pomohl jsi mi Čas naplnit ještě i dalším klenotem - nádhernou uměleckou prací, jež vyvěrá z daru lásky a slouží k radosti nás všech“.

Nevíme, jak se stalo, že život Alfreda Strejčka se tak propojil s Kutnou Horou. Na počátku byla možná náhoda - Fredovy prarodiče žili nedaleko a snad i proto pro studia Fred zvolil kutnohorskou průmyslovku. To, co následovalo, však již náhoda nebyla – dramatický kroužek vedený profesorem **Ladislavem Znojenským**, první vystoupení ... a první krůčky na cestě za snem stát jednou na prknech, která znamenají svět. Na cestě, na které si Fred počínal cílevědomě a odhodlaně, s nevšední pílí, přitom se vzácnou schopností nalézat podobně založené duše a navazovat s nimi často celoživotní uměleckou spolupráci a přátelství.

Vedle Znojenského to byl určitě **PhDr. Zdeněk Jelínek**, Strejčkův učitel na průmyslovce, historik, obrovský znalec vážné hudby, ochotnický nadšenec a především obětavý podporovatel nadaných mladých studentů, kdo Fredův život významně ovlivnili. V dalších letech pak nesporně **MUDr. Emanuel „Mánek“ Růžička**, první předseda Klubu rodáků a přítel Kutné Hory - Kutná Hora v Praze, obnoveného v r. 1990, který stál spolu s Otou Ornestem u zrodu Ortenovy Kutné Hory. Díky dlouholetému přátelství dr. Růžičky a jeho manželky **Dagmar Růžičkové** nebylo náhodou, že se Strejček od samého počátku na této poctě Jiřímu Ortenovi významně podílel.

Letošní pocta příteli v rámci Ortenovy Kutné Hory a udělení čestného občanství jsou výrazem díků kutnohorských občanů Alfredu Strejčkovi za vše, co pro klub rodáků a pro všechny kutnohoráky vykonal. Je jím i tento sborníček příspěvků Fredových přátel, za které patří všem, kteří do něj laskavě přispěli, velký dík.

Děkujeme našemu milému Fredovi za jeho přátelství a přejeme mu pevné zdraví, neutuchající elán do další práce a také mnoho štěstí a radosti v osobním životě.

Praha, 10.8.2011

RNDr. Ivo Šanc, CSc.

starosta Kutné Hory

Alfred Strejček čestným občanem Kutné Hory

V době, kdy řeč a mluvené slovo přestává být hlavním prostředkem komunikace a je nahrazována povrchní a zkratkovitou elektronickou formou výměny informací, je působení Alfreda Strejčka jako mistra mluveného slova mimořádně záslužné a potřebné. Alfred Strejček není typem umělce, za kterým by kráčely davy příznivců, fanoušků a obdivovatelů. Jako by ani nepatřil do dnešní doby, kdy reklama, marketing a „public relations“ jsou základní a dost často i jedinou podmínkou úspěchu v obchodu a v umění. Alfred Strejček, to je jméno a pojem, který je zárukou té nejvyšší kvality a opravdových ušlechtilých hodnot. Všichni ho známe jako člověka, který je mistrem nad mistry v ovládnutí hlasu. Jeho mluvený projev je ukázkou klasického umění a dokonale zvládnutého uměleckého přednesu a hlasového projevu v nejširším smyslu slova. Kromě brilantní a působivé formy bychom si však měli cenit i obsahu sdělení, kterým Alfred Strejček propůjčuje svůj hlas. Sám se podílel autorsky i dramaturgicky na obsahu svého mluveného projevu. Vybírá si náměty, které jsou vážné, zásadní a nadčasové. Vyhledává a přináší nám nevšední historická, duchovní i filozofická témata. Svým nesmírně kultivovaným projevem nám předkládá hudební zážitky a ve spojení s mluveným slovem dosahuje nového účinku. A opět si vybírá a pro nás objevuje a uvádí takovou hudbu, která není zrovna na vrcholu oblíbenosti, ale jedná se vždy o díla a produkci vrcholně kvalitní.

Jsem velmi rád, že počátky umění Alfreda Strejčka jsou spjaty s Kutnou Horou. Jak uvádějí i jeho oficiální biografie, právě při studiích zdejší průmyslovky jej uhranulo a zcela získalo divadelní umění. Věřím tomu, že v úplných začátcích umělecké dráhy Alfreda Strejčka na něho zapůsobilo prostředí našeho města i jeho kulturní tradice. A Alfred Strejček během své umělecké dráhy Kutné Hoře vrchovatě vrátil to, co v našem městě získal. A vrací to nejenom tím, že se k našemu městu vždy hrdě hlásí. Kutnou Horu mnohokrát obohatil svými vystoupeními v Městském Tylově divadle a na dalších scénách. Kromě toho se Alfred Strejček od samého začátku ochotně ujal neformální funkce dramaturga festivalu Ortenova Kutná Hora. Spoluvytvářel onu zvláštní atmosféru tohoto kutnohorského festivalu a pravidelně svými uměleckými nápady i vystoupeními přispíval a věřím, že bude i nadále přispívat, k vysoké a mimořádné kvalitě této kulturní události věnované památce kutnohorského rodáka Jiřího Ortena.

Není pochyb o tom, že Alfred Strejček je přesně ten typ osobnosti a umělce, který si zaslouží čestné občanství Kutné Hory - města, pro které mnoho vykonal. Je pro mne velikou poctou, že u příležitosti jeho životního výročí mohu panu Alfredu Strejčkovi předat čestné občanství Kutné Hory.

Kutná Hora, 2.8.2011

MUDr. Jiří Plaček

předseda Klubu rodáků a přátel Kutné Hory - Kutná Hora v Praze

Jak jsem poznal Freda

Stalo se tak již před opravdu mnoha lety, byla to druhá polovina 50. let 20. století. A já musím poctivě přiznat, že mnoho detailů z mé paměti odvál čas, ale budu se snažit přiblížit tu dobu pokud možno věrně.

Fred přišel do Kutné Hory studovat na zdejší Vyšší průmyslové škole. Jak se dostal do kontaktu s prof. Ladislavem Znojemským, který učil na Jedenáctileté střední škole, a kromě toho byl „přicipálem“ kutnohorského loutkového divadla, se už opravdu nepamatuji. Možná se Fred dozvěděl o existenci loutkového souboru a sám se tam přišel podívat.

Jednou se zase oslavovalo nějaké politické výročí, a jak v té době bylo obvyklé, školy měly za povinnost připravit kulturní program. Ze žáků se vybírali ti, kteří byli schopni něco předvést - zarecitovat, zazpívat, zahrát na nějaký hudební nástroj. O Fredovi se vědělo, že vládne příjemným hlasem, a že umí dobře zpívat. Byl proto vyzván k účinkování. Fredovi se tehdy líbily francouzské šansony, které byly i velmi dobře česky otextovány. Bylo třeba najít někoho, kdo by Freda doprovodil na klavír. A tehdy Láďa Znojemský řekl, to není problém, že Jirka Plaček hraje na klavír a požádal mě, abych Freda doprovázel.

Tak došlo k našemu prvnímu setkání na první zkoušce před vystoupením. Přišel hezký kluk s krásným barytonem, velmi skromný na to, jak mu to zpívalo. Už se přesně nepamatuji, ale myslím, že si vybral píseň „Pařížské bulváry“. Já byl jen velmi průměrný klavírista, a Fred určitě za svůj další umělecký život neměl horšího doprovazeče než měl tenkrát ve mně. Naše společné vystoupení dopadlo dobře, nicméně naše životní cesty se potom rozešly. Já odmaturoval o pár let dříve a další studia mě odvedla do Prahy.

Jak jsem se později dozvěděl, Fred po maturitě na „průmce“ odešel na úplně jiný obor - na JAMU do Brna. Potom uplynulo drahně let, já se po promoci na medicínu vrátil zpět do Kutné Hory a jen jsem zdálky občas v televizi uviděl Freda jako úžasného herce či recitátora, nebo třeba uslyšel v rozhlase, či ve filmu jako výborného dabéra.

Po letech jsme se jednou přeci jen setkali, bylo to snad někdy v 80. letech. Přišel jsem na návštěvu ke svým dobrým známým - rodině Růžičkových, a kdo tam nebyl jako Fred. Naše uvítání bylo opravdu srdečné a vřelé. Zavzpomínali jsme společně na ona školní léta a na naše společné muzicírování. A dál běžel čas, a teprve se vznikem kulturního festivalu „Ortenova Kutná Hora“ nám osud dopřál se opět setkávat, tentokrát už opakovaně při organizaci festivalu.

Od počátku byl Fred vedle prof. Oty Ornesta a Dr. Emánka Růžičky tichým poradcem a strůjcem řady uměleckých pořadů. Ještě více se potom náš vztah a kontakty upevnily po odchodu Dr. Emánka Růžičky, předsedy Klubu rodáků a přátel Kutné Hory. Na jeho předsmrtné přání jsem převzal vedení klubu a úkol vymyslet a připravit umělecký program festivalu dopadl se vsí tíhou na Fredova bedra. Je to úkol opravdu velmi obtížný, ale musím prozradit, že se jej Fred každý rok zhostí s brilantní profesionalitou.

Tož tedy na konec mého neumělého vzpomínání bych chtěl Fredovi za toto vše upřímně poděkovat a popřát mu, aby se mu dařilo rozdávat radost a krásné umělecké zážitky ještě mnoho a mnoho let.

Kutná Hora, 28.7.2011

Dagmar Růžičková

spoluzakladatelka Klubu rodáků a přátel Kutné Hory - Kutná Hora v Praze v roce 1990, manželka Emanuela Růžičky, prvního předsedy klubu, členka výboru klubu od jeho založení

Milý Frede,

byla jsem vyzvána, abych přispěla svou troškou do mlýna vzpomínek Tvých přátel ve sborníčku vydávaném při příležitosti Tvého životního jubilea. Do mlýna, v němž tě rozeberou, rozemelou, prosejí ze všech stran, jak se to sluší a patří. Jsem si ovšem jistá, že po tomto bude každému jasné, jak kvalitní zrno tu bylo promíláno. Vzhledem k tomu, že naše přátelství trvá již neuvěřitelných 51 let (to snad ani není možné), mohu říci jen to, že s léty zraješ jako nejkvalitnější archivní víno.

Jako by to bylo zcela nedávno, když nám pan profesor Znojemský (Láďa) před místním kinem představil pohledného, skromného jinocha s podmanivým hlasem, kterého připravoval na přijímací zkoušky na JAMU. Bylo to v září roku 1960. Od té doby jsme sledovali Tvůj let do světa, radovali se z malých i velkých úspěchů. Profesní dráhu líčit nemohu, jednak je příliš rozsáhlá, ale hlavně to přísluší povolanejším. Moje vzpomínky jsou osobního rázu.

Ještě dnes cítím příjemnou radostnou atmosféru, kterou jste s k nám Consuelou o víkendech přinášeli. Nekonečné procházky, hry, sportovní utkání, snahu (už v té dávné době) o zdravou výživu a konzumaci přírodních produktů. To bylo samozřejmě spojeno se sběrem. Mám na mysli šípky nabírané Consuelou a našimi dětmi. Z rozdrčených šípků byl kolektivně konzumován čaj. Přísně dodržované diety byly porušeny, jakmile jsem z mrazáku vyndala „prdeláčku“. „Dieta, má-li být účinná, musí být porušována,“ poučila nás moudře Consuela.

Také Ti chci připomenout, že ses společně s Tomáškem a jeho kamarády stal spoluzakladatelem kutnohorských olympijských her. Z toho vašeho běhání okolo baráku, skákání do bazénu a pingpongových mačů vznikla tradice, která trvá do dnešních dnů a ve které pokračují již děti jejich zakladatelů. Mohu to doložit „Olympijskými bulletin“y, které vyrábí pečlivý a neúnavný Honza Pospíšil, řečený Pošťák, takto jednatel našeho Klubu rodáků.

Ty jsi vlastně rozený zakladatel. Zapojil ses mezi prvními při obnově Klubu rodáků a přátel Kutné Hory - Kutná Hora v Praze a při zrození zatím největšího počínu klubu - Ortenovy Kutné Hory. Tvoje zásluhy o tento festival a o soutěž mladých básníků nemusím popisovat, vidíme je na vlastní oči každoročně již 18 let. Jestlipak si vzpomínáš na ten jedinečný a nezapomenutelný koncert se Štěpánem Rakem na naší zahradě o polední přestávce jedné Ortenovy Kutné Hory - „Koncert pro Benjamina“?

Do všeho co děláš, vkládáš kus svého já a to se pozná. Do každého nového projektu vstupuješ s nadšením, ale i s pokorou k vybranému tématu. Momentálně mě napadá jeden stále populární pořad - „Comenius“. Spolu se Štěpánem Rakem jste dokázali, jak jsou myšlenky J.A. Komenského stále aktuální a pravdivé, a ve vašem podání fascinující. V kolika jazycích ovládáš jeho texty? V sedmi nebo dokonce v osmi? Tomu se říká reprezentace pravého lidství ve světě.

Kolik událostí - radostných i smutných, odchodů, a to i nejbolestnějších, kdy účast přítele je největší oporou, jsme spolu prožili. Nejraději vzpomínám na ty radostnější. K nim patří i příchod Jarmily Nygrýnové, dívky z Tvého snu pod keřem. Na vaši romantickou svatbu v Kraslicích. U toho byl ještě náš Láďa. Když jsi statečně nesl svou novomanželku v náručí přes několik mezí a potom do toho kopce, hlasitě povzbuzován všemi přítomnými, získal jsi obdiv a Jarmila závist všech přítomných dam. Následovala neméně radostná událost, narození Tvé první dcerušky Leny. Je to možné, že již uplynulo tolik let a že z tebe udělala dědečka? Obrovská byla také radost z druhé holčičky Kristýnky, u které se projevil mamincin atletický talent.

Tyto vzpomínky jsou jen nepatrným zlomkem z bohatého a plného života, který žiješ a který plnými hrstmi rozdávaš.

Jsem šťastná, že jsem měla možnost získat tak vzácného přítele. Použiji Tvoje slova: „Přatelství se neměří frekvencí setkání, ale jeho hloubkou.“ Děkuji Ti proto za přátelství, děkuji za seznámení se vzácnými lidmi, se kterými se díky Tobě setkáváme. Děkuji za Mánka, po kterém jsi převzal štafetu, a za to, že s dalšími přáteli pokračuješ ve společně započatém díle.

Tvoje přítelkyně Dáša.

Kutná Hora, 27.7.2011

Marie Valtrová

scénáristka a editorka

Fred

O Alfredu Strejčkovi se nedá jen tak psát. S Alfredem Strejčkem - Fredem - je třeba se vídat, vzájemně si naslouchat, smát se.

Když jsme se poprvé setkali při Ortenově Kutné Hoře v roce 1993, byli jsme oba takřka o dvě desetítky let mladší. Věděli jsme o sobě, vnímali společný vztah k poezii a hudbě, ctíli svou práci, aniž bychom se k ní nahlas nějak vyjadřovali. Chodili jsme kolem sebe tak trochu po špičkách. Časem se naše setkávání proměnilo, zvažnělo dialogem, který jsme vedli při přípravě programů jednotlivých festivalových ročníků, a utužilo se vědomím, že se na sebe můžeme navzájem spolehnout. Tak se stalo, že se zrodily naše společné projekty i mimo Kutnou Horu - zejména pořad *Vivat Carolus Quartus*, který byl poprvé uveden v Městské knihovně v Praze, a kam Fred pozval snad všechny návštěvníky z Betlémské kaple, kde krátce před tím se Štěpánem Rakem účinkoval. Stejně nezapomenutelné bylo Máchovské nokturno, které bylo uvedeno v témže sále 2. listopadu 2009, a při kterém zvláštním způsobem rezonoval Fredův přednes Máchovy Máriařky s dušičkovou atmosférou večera.

Když listuji v paměti a snažím se zachytit chvíle, kdy jsem Alfredu Strejčkovi jako interpretu pozorně naslouchala (kromě rozhlasových a televizních komentářů a dabingu), vybavují se mi bezděčně jména Jana Amose Komenského, Chalila Džibrána, Jana ze Žatce, Karla Hynka Máchy, Karla Jaromíra Erbena, Boženy Němcové, Karla Čapka a Jaroslava Foglara. Hoši od Bobří řeky mají tu zvláštnost, že zaznívají zcela nečekaně, ve chvílích jakéhosi vnitřního usebrání a rozechvění, které je díky Fredově hlasu schopno zaplnit i letní večery v kutnohorském Vlašském dvoře.

Alfred má dva dary, které nejsou lidem běžně vlastní: umí překvapovat a umí se podělit. O své nápady, studium rétoriky, schopnost naučit se z paměti předlouhé texty v jazyce českém, latinském, německém, anglickém a kdo ví jakém ještě. Obzory, ke kterým se díky této schopnosti přibližuje a které tak přibližuje nám ostatním, jsou pro normálního smrtelníka vzdálené a plné nedosažitelných vůní. Takových, jakou má pro mne třeba poezie Rainera Maria Rilkeho, na kterou se v jeho přednesu mohu teprve těšit.

O Alfredu Strejčkovi se nedá jen tak psát. S Fredem je třeba se vídat, vzájemně si naslouchat a smát se. Jiskření, které zažehne plamen smíchu, je totiž jiskřením radosti z porozumění a skoro dětského, či dětinského úžasu nad všemi (i těmi nejbláznivějšími) barvami života.

25.6.2011

Hana Kofránková

režisérka, scénáristka, věnuje se uměleckému přednesu

Milý Frede,

nebudu říkat, že to není možné, protože možné je všechno. Ale ty nejenže na svůj úctyhodný věk nevypadáš, ty se tak ani nechováš. Obávám se, že když jsem tě před 45 lety potkala poprvé, švarného kadeřavce ve vojenském stejnokroji, jednalo se o osobu daleko serióznější než dnes. Dnes jdeš z jednoho šíleného projektu do druhého, vymýšlíš podniky notně kaskadérské, věnuješ neuvěřitelnou píli úkolům vpravdě donquijotským - a v přestávkách mezi prací a prací a prací se třeba zeptáš s uličnickou jiskrou v oku „jak dlouho bys byla schopna bez přestávky z paměti říkat verše?“ nebo podobné nesmysle. Jak někdo umí v sobě sloučit kluka a blázna s celoživotním neuvěřitelně pilným studentem, to prostě nechápu. Ale v tom bude asi recept na takovouhle sedmdesátku.

Milý vynálezce strýčinkovských snů, ať ti všechny mocnosti, k nimž jsi kdy vzhlížel (a že jich bylo!), dají stále hodně sil, abys nás postarší a omrzelé dokázal ještě mnohokrát zblbnout a nadchnout, dojmout, rozesmát a rozplakat (a sebe taky), kárat silným chrámovým hlasem a svádět faunovským šepotem.

Díky ti za to, že tě život baví, ono je to totiž nakažlivé. Díky ti za přátelství, ty totiž umíš být kamarád. Díky ti za inspirující nestárnutí!

A zkrát Saibábu!

Hanka

Praha, 29.7.2011

Rudolf Matys

báseň, esejista, kritik, literární redaktor a publicista, rozhlasový dramatik a redaktor

„Fredovské“ vzpomínání letem světem

Než jsem se pustil do psaní těchto „jubilejních řádků“, naklikal jsem si do svého internetového vyhledavače jméno Alfreda Strejčka, a to jen proto, abych si ještě připomněl a osvěžil to či ono, ale za pár minut jsem radši počítal zase rychle zavřel, protože mi ta úžasná záplava informací o tom, co kdy kde všechno Fred (budu mu tak zde, s dovolením a omluvou, většinou říkat, nikdo z jeho přátel a známých ho ostatně ani jinak nezná - Fred jako by byl v Praze jen jeden!) dělal a dnes dělá, kde všude působil a působí, co nového (a s kým) chystá, na jaké cesty vyráží, doslova vyrazila dech; i rozhodl jsem se, že radši budu namáhat vlastní vzpomínkovou paměť a budu psát hlavně jen o tom, co o něm vím z vlastní zkušenosti, i přesto, že jsem zjistil (trochu i ke své hanbě), že to, co o něm vím, představuje jen nepatrnou část toho tak bohatě rozrůzněného celku. A musím hned říct, že mi i tohle docela soukromé vzpomínání a připomínání přineslo nejedno potěšení, ba dokonce jen pouhá potěšení, a vlastně mě přitom i trochu překvapilo, že jen málo o kom něco podobného můžu prohlásit s takovou jednoznačností. Je to přitom trochu zvláštní; vídali jsme se totiž poměrně zřídka a neznali jsme se skutečně zblízka, tj. v pravém smyslu slova „privátně“, přesto však jsem ho vždycky považoval za jednoho ze svých dobrých kamarádů, a někde uvnitř jsem s podivuhodným bezpečím cítil, že tomu tak skutečně je a že, kdyby bylo třeba, nebylo by zas tak úplnou opovázlivostí spolehnout se na to. A není tedy vůbec důležité, že se tohle kamarádství nikdy nijak zvlášť „nedělo“, úplně mi totiž stačilo vědomí, že oba stále vnitřně vysíláme na velmi příbuzných vlnových délkách, a kdykoliv se vyskytla nějaká příležitost, jen jsme si to bez zbytečných řečí potvrdili a já věděl, že to bude platit i nadále. Tak intenzivní tedy bylo (a je) spontánní vyzářování jeho kamarádské duše, o němž nelze říci nic jiného, než že je bytostné!

Kdy jsem se s ním poprvé sešel, už přesně ani nevím, ale muselo to být někdy kolem roku 1967, v němž jsem přišel do literárně dramatické redakce rozhlasu. To už jsem ovšem dobře věděl, kdo to Fred je, pamatuji si několik jeho výkonů v Divadle E. F. Buriana (později i v Maringotce Zuzany Kočové, a ještě později v Divadle Za branou, pro něž si Freda vybral sám Otomar Krejča, aj.), především rolí romantických milovníků (vybavuji si třeba Lenského v Oněginovi), do nichž býval nejčastěji obsazován, jistě nikoli náhodou, a už vůbec ne proti Fredově vnitřní mentalitě a chuti hrát právě je. Romantická duše - to sice zní dost banálně, ale o Strejčkových mladých letech snad ani nelze říci nic výstižnějšího; ostatně jen těžko si ho vůbec umím

představit třeba v rolích existenciálních skeptiků či vysušených, analytických racionalistů! Takového, vnitřně rozdychtěného, skoro bych řekl „rozkrídleně“ nadšeného, vášnivého, (trochu, nutně, i nevypočítavě naivního), zkrátka ozdobeného všemi atributy romantického prožívání světa, ho vidím v oněch letech třeba na pódiu poděbradského básnického festivalu, jak recituje svým znělým, výrazově velmi plastickým, tvárným, bohatě členitým barytonem (a často jím i zpívá), jindy si ho tam zpřítomňuji třeba se zobcovou flétničkou ve dvojici s Lídou Engelovou ... Ale především si ho z té doby začátků vybavuji jako nejromantičtějšího z party jen o trošičku mladších kamarádů a kamarádek, kterou kolem sebe zhoufovala zprvu rozhlasová, později především televizní režisérka Miroslava Valová. (Jen několik jmen z ní: Miroslav Masopust, Consuela Morávková, o něco později první Fredova životní partnerka, Jana Andresíková, Jan Vala, Jiří Wimr, možná i Jiří Klem ad.), party, s níž ta Mirka pro rozhlas, a někdy potažmo i pro Violu, nastudovala několik rozměrných pořadů, vzpomínám si zejména na pořad se starými ruskými romancemi či se středověkou studentskou poezií a popěvky (a připomínám si taky v roce 1972 M. Valovou rovněž režírované pásmo Srdce a vřava světa, uvedené poprvé v poděbradském Divadle Na kovárně, v němž Fred pálil na přítomné vysoké papaláše jednu sociálně protestní Halasovu báseň tak rasantně a s tak jednoznačnou aktualizací, že to bylo rovnou na zavření!). Tuhle hereckou grupu si Mirka V. později s sebou také přivedla do televize, kde s nimi v první polovině 70. let zinscenovala krátce po sobě Hru lásky osudnou bratří Čapků a Vančurovu Josefínu. V první z nich hrál Fred, trochu v proti výběru, „ideového svalovce“ Trivalina, v té druhé hlavní mužskou roli, konzervatorního studenta Valentina. Zejména v Josefíně, která se v nové úpravě trošku blížila muzikálu, byl Fred naprosto přesný (i báječně si tam zazpíval), ale hlavně jsem cítil, že je to on, kdo je duší celé té party, které bylo na tom ostrůvku výborných, politicky nezprostitutovaných textů uprostřed moře jej obklopujícího ideologického suchopáru viditelně náramně dobře! Myslím, že si Fred v marasmu 70. letech takových pro něho „libidinózních“ tvořivých příležitostí, prací, na něž by měl skutečnou chuť, moc neužil - taky to občas na jeho výkonech bylo cítit - leckdy totiž prostě jen „dobře odvedl svou práci“ - nic jiného si ale takové „zadání“ přece ani nezasloužilo ...

(Ale myslím, že k takovým rozhodně nepatřila jeho přednášičská účast na četných pořadech Lyry Pragensis, která jsem jako člen její umělecké rady navštěvoval, a to ani trochu jen z povinnosti; ostatně myslím, že ho úkoly, které dostával v Lyře, dále a dále sblížovaly se světem hudby!)

Ale z největšího blízka jsem pochopitelně mohl sledovat Fredovu práci v rozhlase. Udává se, že tam natočil nejméně tisíc pořadů a myslím, že to není odhad nijak nadnesený. Je-li tomu tak, pak jsem jich za pětatřicet let svého působení v rádiu vyslechl možná až polovinu: verše, povídky, četby na

pokračování, účinkování v rozličných pásmech i role v rozhlasových hrách (mimořádně, jen velmi málo herců, zejména těch mladších, umí tak dobře zacházet s veršem v dramatických textech, jako právě Fred!) ... Režiséři jej velmi rádi obsazovali, přinejmenším měli jistotu, že je velice pracovitý, že tedy ke svým úkolům přistoupí zodpovědně a že vždycky přijde dobře připraven. Často byl tak zvědavý, že si o autorovi a jeho textu dokázal přečíst i něco navíc a nejdnou mi i zavolal domů, aby se třeba ujistil o významu některého sporného místa (i když se dokázal v jednodušším textu orientovat tak rychle, že jej pohotově - a perfektně - vystříhнул rovnou „z listu“, aniž to kdokoliv poznal). Z mnoha vynikajících pořadů jsem si vybral aspoň jeden, považuji jej totiž málem za jakousi „hvězdnou hodinu“ Fredova mikrofonového umění. Mám tu na mysli jeho výkon v „titulním“ partu Zeyerova básnického eposu z mytologické minulosti Čech - Zeleného vítěze, textu, který bývá většinou, totiž hlavně těmi, kdo jej nečetli, považován za úplnou lyrickou veteš, už nehodnou jakékoli pozornosti, dokonce ani já jsem si nebyl na sto procent jistý, jak tak obrovská časová plocha ve vysílání dopadne. Ale dopadlo!. To byl ale přesně úkol pro Freda: celkové (pozdě) romantické klima, nabitě idealizací erotické vášně, nádherně plynulý, dekorativní, secesně zdobný Zeyerův text, kouzlicí velmi umně s dlouhými vokály! Režisér Josef Melč navíc velmi nápaditě podtrhl jeho melodičnost i využitím dlouhých segmentů z raných Dvořákových symfonií, takže celek, v němž verš i hudba byly téměř na vteřinu synchronní, působil jako záměrně komponovaný melodram (a cit pro takové synchronie pak Fred často uplatňoval i v řadě projektů melodramatické povahy! Především oba ústřední protagonisté přitom úplně zapomněli na běžnou „civilistickou“ přednašečskou normu, přestali se stydět za patos, a ten, protože nebyl dutý a prázdný, najednou zazněl až překvapivě přesvědčivě, ba dá se dokonce říct, že byl strhující. Fredův přednes k tomuto vyznění přispěl rozhodujícím způsobem a sám Fred svým entuziasmem strhl k emočně stejně silnému projevu i svou partnerku, Kláru Jernekovou. Na některých partiích, interpretovaných těmi dvěma, mi při poslechu až běžel mráz po zádech, a to se opakovalo i po letech! - A mohl bych pokračovat ---

Když psychologie osobnosti hovoří o lidském dospění a životní zralosti, připomíná mj., že jsou podmíněna a úzce souvisejí se dvěma dispozicemi: tou první je schopnost vytvořit si a pak postupně uskutečňovat samostatný „životní program“, druhou pak schopnost vyrovnat se s těžkými životními, např. materiálními podmínkami, ale neméně i se závažnými citovými traumaty a ztrátami. S tím obojím byl Alfred v průběhu 70. a 80. let zpráva konfrontován - a z obojího se prohryzal a našel cestu, podobnou té, jakou kdysi poradil v jednom dopise Vladimír Holan Jiřímu Ortenovi v jeho nejhorších časech: „a tu jsme u práce, intenzivní, nedbající ničeho!“

Pro uskutečnění onoho „samostatného programu“, aspoň jak si jej Fred představoval, mu ovšem nestačilo jen se přehrávat z mileneckých rolí k „charakterům“, k čemuž by byl odsouzen v rutinním divadelním provozu. Strojček byl ovšem jistě dobrým hercem, přinejmenším tak dobrým, že by žádného soudního divadelního šéfa ani nenapadlo, že by ho snad měl vyhodit, to on sám se vyvázal z každodenního divadelního mechanismu, a to jistě hlavně proto, aby si tím mohl najít volnější prostor sám pro sebe. Věděl přece už dávno, že není jen herec, že ho ještě silněji přitahuje umělecký přednes, a že chce taky mít víc času i třeba na to, aby mohl častěji navazovat pracovní kontakty s jazzmeny, neboť jazz velmi miloval a rozuměl mu, a téměř totéž se snad dá říci i o folkloru - ostatně uměl dobře zpívat a hrát na ledacos, docela rád i moderovat a účinkoval v kontaktních pořadech ...

Dlouho jsem to všechno vnímal především jen jako doširoka rozprostřenou a různorodě strakatou mozaiku. Zažíval jsem Freda v nejrůznějších skupinových konfiguracích a koalicích, tu spolupracoval s Pavlem Jurkovičem, tu s Jaroslavem Krčkem, jindy zase uváděl koncerty jazzové a „vážné“ hudby, „spíkrajil“, snad jenom tančit jsem ho teda, aspoň myslím, nikdy neviděl atd., těžko spočítat, kolik těch samostatných výkonů i participací bylo, i jak se mu za ta léta rozšířil repertoár, snad jen on to dobře pamatuje. Ale v té rozhemženosti jsem dlouho jaksi neviděl a necítil žádný zřetelný střed, jakési jádro, kolem něhož by všechno ostatní jen obíhalo, a cítil jsem zároveň, že něco takového Fred určitě hledá a vnitřně potřebuje. Něco, čím by se mohl rozpráhnout vnitřně i vnějškově i k širším a podstatnějším horizontům. (Ale nebudeme si tu vykládat, jak málo stála předlistopadová moc o to, aby se někdo samostatně pustil na vlastní pěst do nějakých větších, ideologicky předem neposvěcených a nekontrolovaných projektů!)

To, že jeho duše nechtěla jen povlávat do všech světa stran, ale zřetelně toužila i po kotvě, jsem vytušil už z jednoho rozhovoru, který jsem s ním vedl někdy krátce po roce 1985. Freda tenkrát z ničeho nic sjel z běžných konverzačních, asi tenkrát hlavně rozhlasových témat, na jakési dálněvýchodní učení, a odtud i na jiná duchovní teritoria, k esoterice i ke křesťanství. O něčem takovém jsem u něj nevěděl a tahle jeho přemítavost mě tedy velmi příjemně překvapila - byla sice víc emocionální, „romantická“, než vpravdě filozofická, ale i tak! - a hlavně, měla v sobě pro něj tolik charakteristickou, vážnou opravdovost i vnitřně zaujatou energii, která slibovala, že nezůstane jen u slov!

A taky že nezůstalo - a ještě dlouho před definitivním zvratem poměrů vyslovil Fred i přede mnou ono jméno, jehož univerzální humanistické poselství mu učarovalo a s nímž pak nadlouho spojil svůj umělecký život - Jan Ámos Komenský - a hlavně jeho velkolepě utopická Obecná rozprava o ná-

pravě věcí lidských! Jiní tu jistě budou podrobněji hovořit o tomhle skvělém, naprosto unikátním projektu, který v podobě celovečerního literárně hudebního koncertu dostal jméno *Vivat Comenius* (já jsem byl jen při vzniku jeho rozhlasové verze), o tom, že jej Alfred Strejček provedl, s rovnocennou účastí svého tak šťastně nalezeného a posléze pro sebe snad nejpodstatnějšího přítele, kytaristy fenomenální úrovně, Štěpána Raka, v prvních letech svobody nejméně šestsetkrát, u nás i v mnoha zemích čtyř kontinentů, a to v šesti-jazyčných „mutacích“! a že se dočkal mnoha zasloužených ocenění, včetně prestižní ceny UNESCO! (To všechno by ovšem bylo samozřejmě jen stěží možné za minulého režimu, čas změn a start Fredova velkého projektu se tedy nesmírně šťastně sešly!) Já tu na pyramidu slávy, která povstala z té pro českou kulturu jedinečné mise, můžu přiložit snad jen malou vzpomínkovou třísničku. Někdy v 90. letech byl v Praze tým barcelonské televize, který točil jakýsi pořad o českém baroku, převážně architektonickém a výtvarném, a mne pozvali (připravil jsem tenkrát s profesorem Alexandrem Stichem rozhlasový cyklus o českém barokním písemnictví), abych do něj pro španělské diváky něco velmi stručně pověděl cosi i o barokní literatuře (doporučil mne prof. Stich, v těch dnech totiž zřejmě neměl čas!) - a samozřejmě, že jsem připomenul i Komenského. Nejspíš právě proto se ke mně hned po natočení mého vstupu hrnul jejich kameraman (!) a se zjevným zaujetím (i s neumělým, nicméně zaníceným pokusem o češtinu) se mě ptal právě na Freda - jeho Comenius byl totiž pro něj velkým zážitkem, a to navštívil ono představení úplně náhodou, snad dokonce někde v Latinské Americe - do té doby celkem nic o české kultuře nevěděl, a to se, jak říkal, právě po Comenioví podstatně změnilo, sleduje prý kdeco!

O čem psát dál, aby z toho nakonec nebyl nějaký slovníkový výčet? Že si Fred našel další skvělou partnerku, Jitku Molavcovou, s níž už mnohokrát provedli jedinečný dramatický dialog *Jana ze Žatce Oráč a smrt*? Že na mne nadobyčejně silně zapůsobil jeho přednes balad z Erbenovy Kytice (se stejně mimořádnými Rakovými improvizacemi)?

Eh, raději toho už nechám, i když by se jistě chtělo a taky mohlo psát dál. Třeba o jeho nakladatelství, o jeho mnohačetných obětavých a naprosto nezištných zásluhách o nejednu recitační soutěž či festival, především o ten kutnohorský, o jeho působení pedagogickém nebo třeba o jeho každoročních prázdninových, především východočeských „žakéřských“ poutích „štace od štace“ (že, Hanko Kofránková!), ale o tom všem (bože, kde na to našel a najde čas!) vím jenom zprostředkovaně, mám to z druhé ruky.

Skončím tou nejdrobnější vzpomínkou. Je to jen detailek, ale i ten vypovídá o čemsi pro Freda velmi podstatném: Někdy v 80. letech jsem ho poprosil, zda by nebyl ochoten přijet na vernisáž výstavy jedné obecně málo známé,

regionální výtvarnice Aleny Kordíkové, která se konala na Starých Hradech, a něco tam zarecitoval nebo zazpíval. On ani nemrkl, ochotně souhlasil, přijel a zazpíval při kytáře takové množství písniček Bulata Okudžavy, které měl tehdy čerstvě v repertoáru, že možná na každého z nepočtených návštěvníků vernisáže připadla jedna z nich! A spokojil se s honorářem v podobě dvou grafik! Takové věci se nedají zapomenout ani po třiceti letech!

(S nimi snad volně souvisí i to, že Fred je jedním z těch naprosto ojedinelých, kteří nikdy nepropůjčili svou tvář k jakékoli komerční reklamě!).

Milý Frede, je to zkrátka málem úžasné, všechno, co děláš, i že vůbec jsi, a to přesně takový, jaký jsi!

A tak už jen „ad multos annos“, však víš, jak se to všechno říká, banality mi jdou blbě z huby! Však stejně všechno, co ti přeju, je obsaženo v tom, co jsem už neuměle napsal výše. Takže jen tak dál - a ať Tě nic moc netrápí, hlavně somaticky, s tím ostatním si už jistě budeš umět poradit sám!

Praha, 20.7.2011

František Derfler

herec, divadelní režisér a dramaturg, pedagog na divadelní fakultě JAMU

Putování s Fredem

Nevzpomínám si už, čím to byl vlastně nápad. Zrodil se zřejmě na faře v Ústí nad Orlicí u Ervína Kukuczky. Nebo to celé vymyslel Fred? Jisté je, že od roku 1993 jsme několik let vždycky o prázdninách putovali orlickým podhůřím s pořadem, který se sice každým rokem měnil, ale zachovával si vnitřní zaměření vyjádřené zastřešujícím názvem Putování za duší. Šlo se krajinou od obce k obci, od farnosti k farnosti, večer bylo vystoupení. Honorářem byl nocleh a večere. Duší toho podniků byl Fred. Snad i proto jsme těmhle poutím žertem říkali Strýčinkův sen. Byly to jedinečné chvíle a dívám-li se zpět, zdá se mi, jakoby se v síti těch cest zachytilo všechno, s čím jsem se u Freda setkával za léta našeho přátelství.

Putování je cesta, chůze, pohyb, tělesná aktivita a Fred je přece sportovec, běžec, celoživotní milovník atletiky. Ten kudrnatý pohledný kluk z pražského Smíchova, absolvent průmyslovky v Kutné Hoře a elév operetního souboru v Olomouci, který přichází na podzim 1960 na brněnskou JAMU, chtěl být Zátopkem. A drží ho to celý život. Lásky k atletice ho přivedla i do manželství s mistryní Evropy a českou rekordmankou ve skoku dalekém Jarmilou Nygrýnovou a nedomnívejme se, že ho sport na prahu sedmdesátky opouští. Ve chvíli, kdy píšu tyhle řádky, jistě pilně trénuje; chystá totiž sám sobě dárek k narozeninám - poběží maraton.

Putování, cesta - to je výzva, volání, touha a Fred si v sobě dodnes nese něco z okouzlení, které pro něj ve studentských letech představoval Fráňa Šrámek. Dívám-li se dnes zpátky, zdá se mi, že ten Šrámek Freda úplně neopustil nikdy, že cosi šrámkovského je v něm stále, že ho stále volá jakýsi stříbrný vítr. Avšak bez šrámkovského stesku, Fred se raději než dozadu dívá vpřed, chce ještě jít, pokoušet se, dosahovat. Duše je to ovšem z gruntu lyrická, uchvácená, i s maličkou porcí naivity, jakou může působit mladické zanícení ve zralém věku.

Naše pouť i vystoupení nebyla myslitelná bez alespoň minimálního hudebního doprovodu. Samozřejmě jej obstarával Fred. Ten někdejší mládenec z JAMU si už tenkrát přinášel do prvního ročníku hudební nadání, dobře zpíval a láska k hudbě ho provází celý život. Nezůstalo ovšem jen u platonického vztahu. Fred spojuje svá přednášedská vystoupení s hudbou, interpretuje text a sám se doprovází na kytaru, na flétny či jednoduché bicí nástroje. Nejen to, řadu svých aktivit realizoval či realizuje ve spolupráci se špičkovými hudebníky nejrůznějšího zaměření: Jaroslavem Svěceným, Jiřím Hlaváčem, Ladislavem Kyselákem, Jiřím Pavlicou, Miroslavem Petrášem (a jistě na mnohé zapomínám). Dlouhodobě a soustavně pak spolupracuje s vynikajícím kytaristou Štěpánem Rakem.

A to mne přivádí k další Fredově nepřehlédnutelné aktivitě, která se ve světle našeho orlického putování markantně připomněla. Fred je iniciátor, organizátor přátelských setkání, aktivista malých, avšak jedinečných přehlídek a festivalů - vzpomeňme jen Kutnou Horu, Sobotku, Krčkovu Lomnici nad Popelkou, ale především Staré Hrady. Tam Fred se Štěpánem Rakem dokázali ve spolupráci s Evou Bílkovou vytvořit v krátké době jedinečný kulturní fenomén, jímž byl jejich každoroční literární a hudební festival. Jejich festivalu nebylo bohužel v tomto světě byznysu přáno dlouhého trvání, hrad byl prodán, ale Fred prokázal svou starou zátopkovskou urputnost (lyrik se v něm totiž kloubí s člověkem vůle) a festival pokračuje ve Vokšicích. Zdá se, že oba pánové neztrácejí invenci a do důchodu rozhodně nespěchají.

A ještě jednu iniciátorskou zásluhu je třeba připomenout. Fred nemá rád, když se zapomíná. A tak nejen že se snaží připomenout opomíjené osobnosti (jmenujme za všechny pořad o Eduardu Ingrišovi či někdejší poctu Jaroslavu Foglarovi), ale myslí na přátele, na jejich životní výročí a dovede překvapivě potěšit. Zažil to kdysi dr. Mahel v Blatné, milovník jazzu, kterého Fred zaskočil návštěvou vybraných pražských jazzmanů, s nimiž si doktor šťastně zahrál. Nečekanou gratulaci připravil Otakaru Brouskovi a všichni rádi vzpomínáme na kulatiny Hany Kofránkové a Jaroslava Krčka ve Vokšicích. Klobouk dolů, říkali jsme tehdy Fredovi, a právem.

Orlické putování ve zkratce zpřítomnilo ještě dva podstatné rozměry Fredova života a působení: jeho spiritualitu a jeho vztah ke slovu, k vyprávění příběhu, ke scéně. Ta spiritualita není sice synkretická, ale také není zakotvena v daném času a prostoru, v některé konkrétní historicko-kulturní formaci, která se vyjadřuje pomocí určitých formulací a sakrálních úkonů. U nás například lze být takto zakotven v některé z křesťanských církví, samozřejmě pokud člověk nezvolil nějakou svým původem mimoevropskou cestu. Fredovo duchovní směřování, které, řekl bych, postupem let roste a je to poznat i na jeho repertoáru, je spíše jakýmsi vertikálním tíhnutím bez tohoto, řekněme horizontálního, zakotvení. Tím si vysvětlují rozkmít od vážné pozornosti věnované Komenskému, Oráči z Čech Jana z Žatce či Karlu IV. k zaujetí, ba někdy nadšení z textů takového Saí Báby či zřejmou afinitu k alternativním, spirituálním, ezoterickým přístupům, včetně rozmanitého léčitelství. Pravdou ovšem je, že Fredova základní orientace, spíše spontánní a citová, je rozhodně biofilní, jak by řekl Erich Fromm, autor, kterého jsme rádi čítali.

Fred a slovo, příběh, herec a scéna, to je kapitola dlouhá už půl století. Několik let na škole a pár let v někdejší Divadle Jiřího Wolkra jsem měl příležitost sdílet s Fredem jedno společné jeviště. V sezóně 1967/68 odchází Fred do Divadla E. F. Buriana a setrvává tam, s výjimkou jednoho roku v brněnské Mahence, až do roku 1988. Vytvořil za tu dobu řadu rolí. Zpočátku, v mladších letech, měl pěkné příležitosti (Švanda dudák, Lenský, Romeo aj.), později nabídka nebyla už tak úrodná.

Škoda, že nebyl více využit pro záporné role. Tu příležitost dostal jen párkrát a výsledek byl pozoruhodný. Po odchodu na volnou nohu ho ještě na počátku devadesátých let zláká ke spolupráci Otomar Krejča, ale už jen nakrátko. Fred už je totiž u sebe. Po celá léta svého hereckého působení se věnoval slovu, přednášectví. Nespočítal bych, kolik bylo těch pořadů a vystoupení od prvních krůčků ve Viole až po účinkování s Českou filharmonií, což hudbymilovného Freda právem naplnilo hrdou radostí. V roce 1988 odchází z angažmá, aby se slovu věnoval cele.

Myslím, že v posledním už téměř čtvrtstoletí při práci se slovem autorů, které má rád, se Fred našel. Přednáší, nese k lidem básnické slovo, vypráví příběh. Takovým vyprávěním byla tak či onak i naše vystoupení při orlickém putování. Ostatně scéna, ať už jakákoli, vždycky podává zprávu o lidském údělu prostřednictvím příběhu. Fred tedy scénu neopustil. Navázal jen, veden svým niterným tíhnutím, na prastarou příbuznou tradici, která jde s divadlem po staletí ruku v ruce a je vlastní všem kulturám od nepaměti.

Dávno už Fred není odkázán na milost divadelního fermanu a vůli režiséru. Sám si volí látku, sám ji připravuje, sám za ni odpovídá. Píše, připravuje scénáře, studuje, učí se a neúnavně vystupuje. Pořadů, které viděly snad už tisíce diváků doma i v zahraničí, je úctyhodná řada. Jeho maratonská usilovnost a lyrické zanícení, v němž navzdory času stále zůstává cosi chlapeckého, nacházejí, zdá se, v roli přednášeče svou pravou úlohu.

„Máš mimořádnou možnost odjet do Jičína a zadarmo tam vystoupit“, telefonuje naše kamarádka režisérka. A Fred jede, spěchá, nese poselství. A má co nabídnout. Kdo to nevíte, vězte, že Fredův repertoár vydá na třídvacet hodin z paměti nastudovaného textu. Dávni vypravěči příběhů by byli spokojeni.

A ještě pár maličkostí, avšak nikoli nevýznamných, které naše putování jaksí v detailu ozřejmilo: Fred je z gruntu hodný člověk, což, myslím, dobře vědí všichni, kdo měli příležitost ho zblízka poznat. Fred má nevyhasínající smysl pro legraci, což mohu dosvědčit padesátiletou přímou zkušeností; jen Fred sám ví, co jsme se spolu nasmáli. Fred si dodnes zachoval živý smysl pro půvab a kouzlo žen. A tak mi dovol, Frede, abych ti jako pozdrav k narozeninám poslal jednu z pozdních básní Czeslawa Milosze. Zdá se, že není jen o ženách...

Czeslaw Milosz

Mé uši toho z rozhovorů zachytí stále méně, mé oči slábnou, ale zůstávají lačné.

Vidím jejich nohy v minisukních, kalhotkách nebo průsvitných tkaninách,

každou si prohlížím zvlášť, jejich zadky a stehna, zamýšlený, konejšný pornopředstavami.

Chlípny dědku, je čas, aby ses chystal do hrobu, ne čas na hry a zábavy mládí.

Není to pravda, dělám jen to, co jsem dělal vždycky, vytvářím pozemské výjevy z příkazu erotické obraznosti.

Nežádám v podstatě ona stvoření, žádám vše, a ona jsou jako znamení extatického obcování.

Není mou vinou, že jsme už tak uhnětení, napůl z nezaujaté kontemplace, napůl z chutí a choutek.

Dostanu-li se po smrti do Nebe, musí tam být jako tady, jenomže tam budu zbaven svých otupělých smyslů a ztěžklých kostí.

Proměněný v samotné patření budu se i nadále sytit tvary lidského těla, barvou kosatců, pařížskou ulicí v červnovém úsvitu, celou tou neuchopitelnou, neuchopitelnou mnohostí viditelných věcí.

Brno, 22.7.2011

Jan Vlasák

herec

Milý Frede,

ke Tvému jubileu Ti přeju zdraví a radost a ještě nějaká ta léta ve zdraví a splnění alespoň některých hezkých přání.

Mám-li trochu zavzpomínat, musím říct, že si Tě budu vždy vybavovat jako velkého vynálezce a objevitele. Poznal jsem Tě sice už na škole, na JAMU, kde jsem k vám, kteří jste s Frantou Derflerem navštěvovali tutéž školu, jen o dva ročníky výše, vzhlížel s velikou úctou, ale připadal jsem si tenkrát vedle vás jako jakýsi váš appendix. Čněli jste jaksí nade mnou po všech stránkách.

Potom život běžel, každému někde jinde a až v Praze, kdy nás osud opět svedl dohromady, jsem Tě poznal právě jako zmíněného vynálezce. Byl jsi to Ty, kdo nás jednou oslovil, několik kamarádů, že by bylo záhodno uspořádat „Strýčinkův sen“. „Strýčinkův sen!! To byl Tvůj úžasný vynález společného výletu k p. faráři Kukuczkoovi za účelem série vystoupení po kostelích v okolí Ústí nad Orlicí, zároveň pěších přesunů nádhernou přírodou z jednoho kostela do druhého, večerních radovánek na faře u Kukuczku, v debatách o věcech vážných i nevážných, setkávání s různými zajímavými lidmi, ale hlavně prožívání času v nádherné družnosti, veselosti a harmonii. I když už nevím, co přesně ten název znamenal a odkud se vzal, bylo to nádherné a zůstává to v mé paměti jako jeden z nejkrásnějších prázdninových zážitků.

No, a pokud jde o toho objevitele, Ty jsi mi objevil „Sajbábu“. To když jsme přednášeli Drtikola s Hankou Kofrákovou a za doprovodu úžasného Štěpána Raka. Vzpomínáš?

To, co sis dokázal navymýšlet kolem pojmu Sajbába, a jak jsme se při tom smáli a bavili, to považuju za druhý zázrak, kterého jsem se mohl s Tebou účastnit. A to jak sis dokázal najít úžasnou parketu, jak se říká, ve své profesi, právě se Štěpánem Rakem, to patří ke Tvému objevitelskému umění neméně, a povedlo se Ti to.

Doufám, že přijmeš toto minivzpomínání, jako milou připomínku krásných chvil, které jsme měli štěstí v životě strávit společně a v radosti.

Preju Ti hodně zdraví, taky trochu štěstí a zlom vaz.

Tvůj Honza Vlasák

22.7.2011

Erwin Kukuczka

básník, publicista, duchovní Církve československé husitské

Hrdinství kontra zbabělost zbabělost kontra hrdinství

To jsme ještě před „sametem“ s přítelem hercem Fredym na toto téma hovořili. Svěřil jsem se mu, jaké jsem měl problémy s STB a zeptal se ho, proč on, přes všechny ty nevýhody, které s jeho profesionální kariérou souvisí, odešel z divadla a dal se na „volnou nohu“ ač ženatý, s malými dětmi.

Vyprávěl, že začínal cítit v divadle podivné dusno. Mnozí z herců nevěděli, kdo je kdo. Kdo na který břeh patří. „Ono to je těžký, Erwine. Jistě pochopíš, že jsem to neměl lehké, vzhledem k tomu, že má životní přítelkyně emigrovala do USA. V sedmdesátých letech začaly trochu tát ledy. A já měl možnost se s ní setkat. Totiž - dovolili jí navštívit Československo. Ujednali jsme si schůzku v hotelu v Plzni, v němž se ubytuje. Bylo to na podzim, takový ten typický dušičkový, studený, mrholící den. Když jsem vyjížděl autem z Prahy, všechno dobrý. Zapnul jsem topení, sundal sako. Dorazil jsem před hotel na parkoviště. Zabouchl jsem si klíče. Zima, nepříjemný déšť a já nemohl do auta pro věci. Pocit naprosté bezradnosti. V té chvíli se tam objevili esenbáci. Vyklubali se z nich docela slušní hoši. Vysvětlil jsem jim situaci, v níž se nacházím, a protože mi uvěřili, auto mi otevřeli. To víš, s tím známým „otočte se!“ To byl pro mne ten kritický okamžik. Přiznám se ti, že v té chvíli velikánského vděku, kdyby mi řekli něco v tom smyslu, že bych jim mohl nějak se odvděčit ... asi bych

jim to slíbil. Jsou fakt situace, kdy člověk udělá něco proti své vůli, proti svým myšlenkám, předsevzetím, nebo naopak se zatvrdí: ne a ne!“

A já si teď vzpomínám, jak jsem před léty byl hospitalizován na urologickém oddělení kvůli ledvinám. Když jsem byl už pohyblivý, sedával jsem u stolu s katolickým knězem, velmi oblíbeným mezi věřícími v okolí Králík. Přes značný věkový rozdíl jsme si hned padli do noty a měli si pořad o čem povídat. Probírali jsme vše možné, hlavně otázku vztahu církev a stát. Ale především „Pacem in Terris.“ Viděl jsem na něm, jak ho mrzí, že tato organizace v jeho církvi vůbec existuje. Probírali jsme okolnosti, proč se v ní někteří kněží, angažují.

Páter mi začal vyprávět příběh mladého nadějného katolického kněze, jak se do této organizace dostal:

V mnoha případech je to problém, když na faru nastoupí hezký, mladý kluk. U vás protestantů to až tak netrčí, když se farář zastaví s mladou dívkou. Jak to tak bývá, i on měl ve farnosti mnohé naivní, pubertální obdivovatelky. Nevšímal si toho. Týdny, měsíce běžely. Dvě z jeho obdivovatelek začaly mít přesný přehled o jeho „časovém harmonogramu.“ Jednou jel autem polní cestou za svými ovečkami. Najednou se objevila před jeho autem ona dvě děvčata na kolech a dělala na něj kukuč. Legrace. Ovšem do té chvíle, než jedna z nich najela na kámen, upadla a důstojný pán, ač zabrzdil včas, přeci jen „trošku štrejchnul“. Nic moc se nestalo, jen malá oděrka.

Mechanismus socialistického právnictví se rozjel.

Vyšetřovatelé, jak to známe z klasických detektivek, jsou vždy dva. Jeden zlý, druhý hodný. A taky že jo:

Ten první: „To máte těžký. Řidič musí přizpůsobit rychlost vozidla situaci na vozovce. Navíc, jel jste silnicí, která není určena pro osobní vozidla, čímž jste porušil ... No, nechci vás strašit, ale dá to, při přivření očí, na nejmíň nějakou podmínku.“

Ten druhý: „Pane faráři, ono jde vlastně o prkotinu. To víte, pubertačky... ono se to dá nák... když budete rozumnej... když byste...“

A protože mladý páter nechtěl dostat církev do průšvihů, obětoval se. Podepsal. Jen členství do Pacem in terris.

Pokoj na zemi.

Z knihy Čas jako vítězství II.

7. 4. 1999

Erwin Kukuczka

Ono se řekne pomáhat

Těch zvěstí o tom, jak po roce 1989 mnozí vykukové využívají a zneužívají lidi, a hlavně faráře a členy církví, je přehršel. Mohl bych povídat! Věci až neuvěřitelné.

Zrovna absolvujeme další ročník akce PUTOVÁNÍ ZA DUŠÍ, kdy s herci Alfredem Strejčkem, Františkem Derflerem, Janem Vlasákem, režisérkou Hanou Kofránkovou a mnohými jinými profesionály se každým rokem sejdem druhý týden v červenci a putujeme Podorlickem po kostelech a modlitebnách různých církví s pořady s křesťanskou tematikou - pro povzbuzení víry a ekumenického citění těch, kteří se nejlépe „grilovat“ k moři.

Po vystoupení v Husově sboru v České Třebové při loučení s posluchači jsem zahlédl povědomou tvář. Mladík rozmlouval s předsedou Rady starších, tykal mu a mně bylo jasné, oč kráčí. Vždyť před několika týdny byl u mne v Ústí n. O. a oblbval mne zkazkami a odvolával se na známá jména lidí v naší církvi. Nelenil jsem a zatelefonoval do Prahy přítelkyni faráře Janě Wienerové, která: „Jó, vím, o koho jde. Určitě to z něj táhne, vid? Tady v Praze ho už dobře známe.“

Když jsem se s ním v České Třebové dal do debaty, byl u toho i Alfred a František. Alfred, když slyšel lkaní dotyčného, při svém humanistickém citění hned vytahoval tisícikorunu k podpoře onoho „chudáka.“ Nemile ho však překvapilo mé dost arogantní chování k onomu tzv. potřebnému. Takhle si mne, faráře, kterého si nesmírně váží - jak všem říká - nepředstavoval. Byl tím zdrcen. V krátkosti jsem se mu snažil vysvětlit, že toho člověka znám nejenom já, ale mnoho jiných jako vykuka. Naštěstí byl u toho František (jinak praktikující katolík), který mu řekl: „Frede, nediv se Erwinovi. Já ho naprosto chápu. Něco ti teď povím: Před čtrnácti dny jsem byl v Brně dopoledne v kostele, abych se mohl v klidu ztišit, zapřemýšlet a pomodlit. A představ si, co jsem viděl! K modlící se babičce přišel jeden z takových: Pani, já nemám na vlak. atd. Ta babička mu naprosto upřímně a popravdě řekla, že u sebe nemá žádné peníze a na důkaz své pravdomluvnosti mu ukázala obsah peněženky. Frede, to si nedovedeš představit těch sprostých slov a nadávek, které na její adresu seslal. V chrámu Páně! Bylo mi hrozně. Nediv se Erwinovi, nesud' ho, on opravdu ví, co dělá.“

Byl jsem Františkovi vděčný za ta slova.“

Farář slyší zvonit zvonek často i po půlnoci. Těch rádoby potřebných, kteří nepotřebují na vlak, ale na chlast.

Z knihy Čas jako vítězství II.

červenec 1999

Erwin Kukuczka

Z povzdálí

Alfredovi Strejčkovi

Jen v povzdálí čekáme
hlídáme
nasloucháme
Povzdechům

Co je jen v tichu
děsu
žalu a slz

Mrtví
Už nic netuší
a přesto se nám cpou do chalup
do snů
mění po letech naše myšlenky
a též pohledy do očí

Jen z povzdálí naše touhy souhlasí
s nynějším časem
strnulým hrůzou

(ze sbírky Utichání - Louč 1999)

Pavel Jurkovič

skladatel, zpěvák, publicista, hudební pedagog

Můj milý Fredíku, kamaráde, bratříčku,

oslovil mě dnes na nástupišti tramvaje asi tak padesátník s dívkou, zřejmě s dcerou: „Pane Jurkoviči, slyšeli jsme vás před půl hodinou, když jsme poslouchali vaše Trobadory a žakéře.“

Toho človíčka jsem zřejmě někdy potkal, možná před čtyřiceti lety na představení Trobadorů ve Viole. Bylo to naše první společné dílo, naštěstí zaznamenané na gramofonovou desku pro Supraphon, když pomínu Lancelota a Alexandrinu v Divadle Jiřího Wolкера v režii Františka Derflera. Já tam za scénou u čembálka jako muzikant, kterého si u Pražských madrigalistů našla a zvolila Milena Petříková, bytem na Bertramce, kde jsme pak doslova tvořili ještě s Consuelou Morávkovou za stylové režie Evy Kröschlové zmíněné představení Trobadorů a žakéři pro pražskou Violu vedenou nezapomenutelným Vladimírem Justlem, kde jsem už měl za sebou několik premiér. Však od těch dob na mě svádíš, že jsem Tě přivedl k muzice. Bylo to snadné: byla totiž v Tobě odjakživa. Tahle pětka, tedy Consuela, Milena, Eva, Fred a já účinkovala nejen při vždy vyprodaných představeních ve Viole, ale v mnoha městech, často v historických prostorách, kde to té středověké poezii a muzice zvláště slušelo. Byla to tehdy objevná cesta do minulosti hudební i slovesné, české i široké evropské provenience, již nám všem v té době objevovali jedineční překladatelé za odborné literárně vědecké patronace pana profesora Václava Černého, který byl i nám jazykovým rádcem, neboť jsme původní středověké písně zpívali v jazycích jejich původu. K realizaci středověkého příběhu o Aucassinu a Nicoletě s textem a muzikou již hotovou už nedošlo, neboť, jak jsem si později napsal

„Na cestě do Violy
táhla mě tehdy láska něžně za ruku,
i když později spíše za vlasy,
neboť i láska se někdy kazí
jak maso na slunci.“

Byl jsem rád, a těším mě to dodnes, že jsme si navzdory jakémusi oboustrannému „vdovství“ zůstali věrni. Když mě Vladimír Justl vyzval, že bych měl jako kantor pomyslet na dětské sobotní představení, která se počátkem 80. let zaváděla ve Viole, věřil jsem, že my dva to dokážeme, když do toho vozu zapřáhneme ještě další ženské. Tys oslovil k mému potěšení Milenu Steinmasslovou, já jsem přizval k režii Alenu Skálovou, neboť šlo o lidovou tvorbu,

ta pak přizvala výtvarnici Helenu Pěknou, a byl tu šťastný tým, jehož představení se hrálo osmnáct sezón vždy ve vyprodané Viole, k radosti dětí i rodičů, z nichž někteří ještě po letech vyjadřovali svou radost a potěšení, že jsme prý měli podíl na estetické a etické výchově jejich dětí. Však se potom přihodilo, že kdysi děti, pak už maminky našly cestu s vlastními dětmi do Violy a při novém nastudování s mladými herci se tak děje dodnes.

Však víš, že úspěch tohoto představení způsobil, že mě Vladimír Justl požádal o nový program. Protože jsme i celou řadu lidových písní, říkadel a pohádek nahrávali s Tebou a s Milenou v rozhlase, byla tam i velká zásoba mých písniček na texty českých básníků. A tak jsme spolu s Alenou Skálovou uspořádali, myslím, že šťastně, to množství písniček a textů v řádu jednoho roku, tedy jaro, léto, podzim, zima, s dvanácti klobouky, jak to se spoustou jiných drobných rekvizit vymyslela a vytvořila Helena Pěkná ve smyslu jedné mé písničky Měsíce, jež celé představení předznamenává. Milenu Steinmasslovou, která ještě představení nastudovala, ale čekala první děťátko, tak jsi, Frede, šťastně oslovil Taťjānu Medveckou, s níž jsme pak s potěšením hráli toto představení až do poslední reprízy a Supraphon natočil představení živě a vydal nejdříve na LP, později pak na CD a kazetě. Jsou na té nahrávce slyšet dětské hlásky odpovídající na hádanky a zpívající s námi refrén rouda Pět minut v Africe. I pro mého vnoučka Jáchyma je to zvukový snímek nejmilejší. Ostatně několik ukázek z tohoto představení, prezentovaných Taňou, Tebou a mnou u příležitosti nedožitých osmdesátin Aleny Skálové, přimělo Radku Tesárkovou k tomu, že mě přiměla k novému nastudování, opět s výtvarnou účastí nadšené Helenky Pěkné. Radost z práce a zájem dětí i rodičů způsobil, že mě Radka, Pepík Hervert a Martin Rudovský přemluvili i k nastudování Ende le vendele, které se střídá s představením Ententyky jako kdysi. Zdá se, že ty pestré proměny situací a žánrů se líbí i dnešním dětem a dnešní aktéři to hrají stejně rádi jako kdysi my.

Rozepisují se o těchto počinech proto, že nám všem účinkujícím každé představení přinášelo potěšení a v některých životních etapách i balzám na duši, a to někdy i v záležitostech profesních. Prostě se nám často zdálo, že tady, tváří v tvář dětem, jsme doopravdy šťastní a užiteční. Těšili jsme se na sebe jako dobří přátelé, což se v divadle vždycky nestává.

Jo, Fredíku, zastesklo se Ti v devadesátých letech po gotice. To víš, v každém historickém období by chyběla ženská. Tys ji přivedl. Jmenuje se Jitka Molavcová, a nebyť mých chorob, hráli bychom Písně zbožné, milostné a darebné dodnes. Promiň, že jsem Tvé volbě příliš nedůvěřoval. Byla pro mě Jiťulka, jak jí říkám, známá a milá jako zpěvačka a vůbec muzikantka a herečka ve své semaforové roli. Středověk vyžaduje jiný způsob zpívání, instrumentální hry i

hereckého výrazu. To setkání patří k nejmilejším v mém životě. Jsem rád, když se mylím. Potkal jsem herečku a zpěvačku, která po mně chtěla vědět, jak je to správně, stylově. Sama někdy zapochybovala, jestli ji jen neutěšuju. Obstála na výbornou. Pokud jde o stylový herecký a taneční projev, o to se postarala Eva Kröschlová jako kdysi v představení Trobadoři a žakéři. Děkuju Ti, Fredy, za to seznámení a vlastně přátelství s Jitkou, s milým a skromným člověkem s mimořádným nadáním, oceňovaným všemi, kteří se zabývají divadlem. Kéž všichni vědí, že je o tu zmíněnou „gotickou dimenzi“ větší.

Můj milý bratříčku, jsem šťastný, že se Ti daří a že jsi jako vždy pracovitý a nápaditý, jen mám někdy starost o Tvoje zdraví. Jsem rád, že se o mně, o starého dědka staráš, žes mě přiměl k vydání mých básnických pokusů a překladů, které přeci jenom některé lidi oslovují, a to bych bez Tebe nevěděl. Vzpomínám si, jak jsem před mnoha léty dostal od Vladimíra Justla oznámení, ve stejné podobě jako se posílá gratulace nebo třeba svatební oznámení. Stálo tam, že on a jeho přítel všem oznamují, že se poznali před padesáti lety a že se dosud nikomu nepodařilo jejich přátelství zničit. To se přihodilo i nám dvěma. Hle, zas jedna dobrá zpráva o světě.

Tvůj Pavel

Praha, konec června 2011

Bořivoj Navrátil

herec

Velké zásluhy Alfréda Strejčka na poli vzdělávacím a osvětovém, jež zdaleka přesahují rámec naší vlasti, úmyslně pomíjím, ač si jich nesmírně vážím. Teď se chci jen svěřit, proč ho mám rád:

1. Navzdory datu narození a všem ranám, jimiž v jeho případě osud nešetřil, je to pořád kluk s rošťáckým leskem v oku.
2. SMĚJE SE: Rád, z potřeby a bez zábran. Dokonce bez ohledu na to, zda je to právě vhodné (v tom spolu máme opravdu bohaté zkušenosti).
3. Umí naslouchat druhým a je-li třeba, hbitě pomoci.
4. Je blázen v tom nejkrásnějším slova smyslu. Svě tělo prohání ráno po parcích a riskuje přitom, že právě venčení psi ho rozsápe. Jsa vzdělán v oblasti jógy, je přesvědčen, že vše v těle včetně očí jsou svaly, které je třeba trénovat. Tudíž očima všelijak kroutí a zřejmě to funguje, protože brýle dosud nenosí a zatím jsem nezaznamenal, že by se mu slovo Dalmácie pletlo s decimálkou...

5. Nežene se za penězi. Plány a věru smělé projekty, které vymýšlí a dovádí ke zdárným výsledkům, představují léta tvrdé práce a přípravy. Někdy se finanční efekt dostaví, často ne.
6. Je jeho zásluhou, že holčička z Ugandy či lovec tuleňů v Grónsku mají celkem slušné povědomí o osudech českého velikána Jana Ámose Komenského. S krásným literárně-hudebním pořadem na toto téma totiž objeli Fred Strejček a geniální hudebník Štěpán Rak vskutku celý svět. Dlouhé textové pasáže Fred zvládá suverénně a hravě v nejrůznějších jazycích.
7. Je skvělý vypravěč s úžasnými postřehy.
8. Stejně jako se rád směje, jindy taky rád pláče, když ho interpretovaný příběh dojme. V tom si nezadá se svou častou partnerkou Hanou Kofránkovou. Oba se snaží svá dojetí maskovat: Hana dlouhými pauzami, než zase nabere dech, Fredovi zase hlas vyskočí do jakési fistulky a mně se to moc líbí. Jsem rád, že i jiní mají podobný problém.
9. Nikdy nelze, nemá proč.
10. Mám ho rád.

Praha, 30.6.2011

Tatjana Medvecká

herečka

Prozradím vám tajemství, které možná nevíte.

To, že je Fred obdivuhodným a zapáleným šířitelem myšlenek J. A. Komenského, Karla IV. a Jiřího z Poděbrad u nás i v daleké cizině, to jistě víte.

Že oddaně slouží klasikům české i světové literatury a vlastně jako jeden z mála herců je schopen se poezií a krásnou literaturou uživit(!), vám jistě nezůstalo utajeno.

Že je obětavým organizátorem všemožných akcí, pořádaných pro potěchu svých kamarádů i váženého publika, jste jistě zaznamenali.

Jeho nezaměnitelný hlas, komentující střet válečných lodí v Pacifiku, si dožadista dokážete vybavit.

Ale (a teď přichází okamžik odhalení tajemství) - zдалipak víte, že byl Fred dobrých 15 let vzorným žákem Aprílové školy? Že pokaždé na položenou otázku „Proč nemá řízek ocas?“ (na rozdíl od zlobivého žáka Pavlíka [Jurkoviče], který k velké radosti dětí v hledišti s oblibou tvrdil, že řízek nemá ocas proto, protože mu ho ukousl řezník), hodný žák Fredík s odzbrojujícím úsměvem správně odpověděl: „Aby s ním při jídle nevrátil po talíři.“ Však za to ode mne - paní učitelky - pokaždé dostal velikou jedničku. A taky moc pěkně dělal hlavu hada, vytvořeného ze všech dětí, co seděly v hledišti, a jako vrabec mě, coby sýkorku, vzal na taneček. Tančili jsme spolu polku na dvorku. A když jsme pak jako známá jazzová skupina En-ten-týky vybalili evergreen „Slůně stůně“, zpívali s námi třemi všichni děti i s rodiči a to nejen v Praze, ale i v české škole ve Vídni.

Tak Ti, Ty můj hodný Fredíku, v duchu za všechno děkuju a píšu Ti tu největší jedničku, co si umíš představit.

Buď zdrav a ať se Ti daří!

Tvoje Táňa Medvecká

Praha, 18.7.2011

Jaroslav Kolář

organizátor představení českých umělců ve Vídni

Opravdu, zavinil to pan Kainar.

Kdo je vinen tím, že jsme se my dva před čtvrt stoletím poznali? Josef Kainar, stříhal dohola malého chlapečka. Ty jsi přijel do Vídne a hrdě dával najevo, že máš rád jednu básničku - na jevišti školy Komenského. Musil jsem vynaložit všechnu svou odvalu, abych Tě upozornil, že tu básničku mám rád taky. Inu přátelství se uzavírá různým způsobem. Zrodilo se v době smutných sporů ...

Další Tvoji vinou je, že jsem se dostal do kruhu přátel Violy - Tvou zásluhou.

Je také Tvoji vinou, že jsi do Vídne zanesl vůni poezie. O této vině není možno se v krátkosti rozepisovat.

Jsem Ti zavázán díkem, že nám bylo dopřáno seznámit se a navázat přátelství s tolika vzácnými lidmi.

Pomocí poezie posilovali jsme naše pouta s domovem.

Neschází se hora s horou, ale lidé s lidmi.

A tak jsem se sešel, Tvoji zásluhou, i s rodinou Růžičkovou, tím také s „Ortenovou Kutnou Horou“.

Jaký to důkaz síly poezie ...

Byl-li jsem vyzván vyjádřit se v rámci letošní „Pocty přáteli“, chtěl bych vyjádřit můj dík za to, že se snad mohu cítit jako člen té velké rodiny Tvých přátel.

Závěrem bych Tě chtěl ujistit, že jsem Ti za všechna Tvá provinění vděčen.

Vídeň, 4.7.2011

Jaroslav Krček

hudební skladatel a instrumentalista, spoluzakladatel souboru Musica Bohemica

Chcete, abych napsal něco o českém herci Alfredu Strejčkovi? O mém drahém příteli? O apoštolovi naší doby? O člověku, který je ochoten naučit se nazpaměť všechny moudrosti světa, aby je pak předával lidem, jež jsou ochotni naslouchat jim? Ano - Alfred je takový. Je takový z čisté mysli, z hlubokého, opravdového vnitřního přesvědčení, probouzet v lidech zasuté světlo a přirozenou touhu být dobrým. Ví, že je toho zapotřebí. Ví, že člověk padá dolů, ví, že pokud člověk nezmění myšlení, pokud se neodrazí k vzestupu, pokud se nezduchovní, pokud nenalezne sebe jako tvora, jenž je božskou mocností stvořen k jeho obrazu, nenastane přirozený vývoj, nenastane změna k lepšímu, změna, na kterou čekáme. A tak burcuje, káže, vyhledává ty nejlepší mudrce, učí se přiléhavé texty i v cizích jazycích a to vše jen proto, neboť je přesvědčen ve své duši o naléhavosti a potřebnosti toho všeho. A káže mnohdy s hudbou, která mu pomáhá. Mám ho za to rád, jako bratra v úsilí, jako přítele, jenž nezklame, protože ví, že by zklamal sám sebe.

Jak dlouho ho znám?

Poprvé jsme se setkávali v kavárně Viola. Já jako tichý divák, on jako znamenitý přednášeč. Byl velmi mladý, já jen o dva roky starší. Nevěděli jsme o sobě. Až později. To jsem jej zval jako hosta ke koncertům souboru Musica Bohemica v Martinickém paláci. Při prvním setkání na společném koncertě zrovna čekal svou prvorozenou dceru. Pak uplynul jistý čas, kdy jsme se nepotkávali. Až v revolučních dnech. „Kluci! Já mám nastudovaného Komenského. Jsem ochoten kdykoliv s vámi vystoupit“, zněla jeho výzva. Poprvé se tak stalo ve Smetanově síni, kde jsme v bouřlivých revolučních dnech společně vystoupili na koncertě pro studenty. Pak brzy na to nelenil a jel s námi do Českého Krumlova, aby opět, slovy J. A. Komenského, burcoval publikum k mravnímu a duchovnímu uvědomění. Od těch dob oba víme, že k sobě patříme. Myslím, že není důležité, kolikrát jsme společně stanuli na pódiu, on jako znamenitý přednášeč a já jako dirigent a skladatel. Bylo toho mnoho a bůh dá – doufám – ještě bude. Patří se za to poděkovat. Neděkujeme však sobě, ale spíše tam „kde přebývá duch bez ustání tvořivý, v sobě jsoucí, ten slitovný, ke kterému všichni kráčíme“, abych alespoň volně zacitoval toho, jehož oba ctíme a milujeme [J. A. Komenský].

A tak - Frede!

S kuráží vykroč do sedmdesátky. Já už tam jsem a řeknu ti „je to dobrý“. A stále kráčeji po cestičce, kterou sis svým úsilím vyšlapal. Ten, ke kterému se jednou

vrátíme, to ví. Objímám tě a přeji

„Jen láska věčná je a víra,
Kdo miluje, ten neumírá“.

Však víš.

Tvůj přítel a kamarád Jaroslav Krček

Rváčov, Lomnice nad Popelkou, 13.7.2011

Štěpán Rak

kytarový virtuos, skladatel, profesor pražské AMU

Kdysi napsal významný novozélandský kritik John Botton: „Ve světě kytary jsou špatní kytaristé, průměrní kytaristé, dobří kytaristé, excelentní kytaristé a - Štěpán Rak“. Dovolte mi teď tuto myšlenku trochu modifikovat. Ve světě kamarádství jsou „kamarádíčkové“, kámoši, kamarádi, kluci do „nepohody“ a - Fred ...

Díky Ti, drahý Kamaráde, za jeden z největších darů, jaký člověk člověku může dát. Děkuji Ti za naplněný Čas dlouholetým čistým kamarádstvím, jenž je, a určitě vždy i bude, tím nejdražším klenotem, jehož cena nepodléhá ani devalvací ani „zubu času“. Pomohl jsi mi Čas naplnit ještě i dalším klenotem - nádhernou uměleckou prací, jež vyvěrá z daru lásky a slouží k radosti nás všech.

Hodně zdraví, Frede

Štěpán

Alfred Strejček

Životopis

Alfred Strejček se narodil 24.11.1941 v Praze. Jeho otec byl úředníkem, matka pracovala jako dělnice. Na přání otce studoval na strojní průmyslovce v Kutné Hoře, jeho zájem o divadlo jej přivedl do zdejšího dramatického a recitačního kroužku. Ten vedl profesor kutnohorského gymnázia Ladislav Znojenský, který Alfredovi pomohl připravit se na studium na brněnské JAMU, na kterou byl Alfred po maturitě přijat. Tady absolvoval studium herectví (1964). Již za studií hostoval v Divadle Oldřicha Stibora v Olomouci, po absolutoriu získal angažmá v pražském Divadle Jiřího Wolкера (1964-1968), pak přešel do Divadla E. F. Buriana (1968-1970), jednu sezónu pak strávil znovu v Brně, ve Státním divadle (1970-1971), poté se na plných sedmáct let vrátil do Divadla E. F. Buriana (1971-1988), od počátku roku 1989 působí ve svobodném povolání.

Ve svých divadelních začátcích vynikl Strejček v milovníckých rolích (Evžen Oněgin, Romeo a Julie, Don Carlos, Loupežník), zásadní pro něj byla také spolupráce s Divadlem Za branou koncem šedesátých let a znovu po jeho obnovení po roce 1989, hrál také na scéně divadla Maringotka.

Má za sebou řadu filmových a televizních rolí - filmy Tři zlaté vlasy děda Vševěda a Podivuhodná přátelství herce Jesenia, televizní inscenace Josefína, Lásky hra osudná, Smrt a blažená paní, Malá mořská víla aj.

Doménou Alfreda Strejčka je mluvené slovo a přednes, je stálým hostem Lyry Pragensis a mnoho let vystupoval i v pražské poetické vinárně Viola. Po roce 1989 se zaměřil například na jevištní prezentaci biblických příběhů, jako letitý ctitel literárního odkazu J. A. Komenského stál u zrodu projektu Vivat Comenius. Za tento koncertní program, který byl uveden ve více než šesti stovkách koncertů ve čtyřiceti zemích čtyř kontinentů, obdržel Alfred Strejček společně se Štěpánem Rakem cenu UNESCO.

Alfred Strejček patří mezi špičkové interprety poezie a prózy a je několikanásobným laureátem soutěží profesionálních umělců v uměleckém přednesu. Je držitelem nejvyššího ocenění v tomto oboru - Křišťálové růže. Přednáší též v latině, angličtině, němčině, španělštině a italštině. Pět let působil jako pedagog uměleckého přednesu na pražské konzervatoři.

Je vyhledávaným interpretem melodramatických děl. Spolupracuje s našimi nejvýznamnějšími hudebními tělesy i sólisty - Česká filharmonie, FOK, SOČR, Janáčkovo kvarteto, Musica Bohemica, Chairé, Virtuosi di Praga,

Barock Jazz Q, Big band Českého rozhlasu, Štěpán Rak, Václav Hudeček, Jiří Hlaváč, Miroslav Petráš, Jaroslav Svěcený, Ivan Ženatý a další.

Významnou položku ve Strejčkově práci tvoří jeho aktivity v rozhlase, kde jeho jméno figuruje ve více než tisícovce pořadů. Pro rozhlas pracuje i dnes, nicméně místo před mikrofonem má dnes především jako moderátor hudebně zaměřených pásem. 15 let uváděl v ČT přímé přenosy jazzového cyklu Hudební studio M a dodnes provází veřejné rozhlasové nahrávky Big bandu Českého rozhlasu, vedeného Václavem Kozlem.

První životní partnerka Alfreda Strejčka, herečka Consuela Morávková (*1944), odešla v roce 1979 do emigrace. V roce 1980 se oženil s atletkou Jarmilou Nygrýnovou (1953-1999), s níž má dvě dcery.

ALFRED STREJČEK

fotografie

Tři zlaté vlasy děda Vševěda, jako Plaváček s Janou Kasanovou, (1963)

Poetická vinárna Viola: Jaroslav Seifert, Oldřich Nový, Consuela Morávková, Eva Kröschlová a Pavel Jurkovič, po představení „Trobadoři a žakéři“, (1973)

Před jazz klubem Parnas ve „violovém“ období (polovina 70. let)

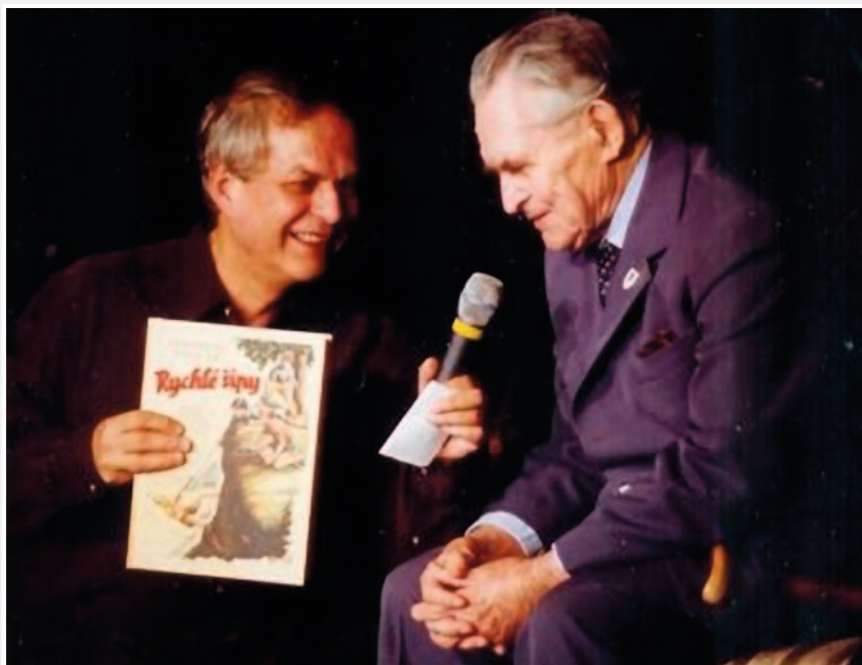
Lásky hra osudná, jako Trivalen, Česká televize (1974)

Tulák po hvězdách (Jack London), Lyra Pragensis

S Josefem Škvoreckým v Kanadě při turné s pořadem Vivat Comenius (1992)

S Jaroslavem Foglarem

Se Štěpánem Rakem při vystoupení ve Florencii před Rembrandtovým obrazem

Se Štěpánem Rakem ve Vivat Comenius, Rudolfinum (1996)

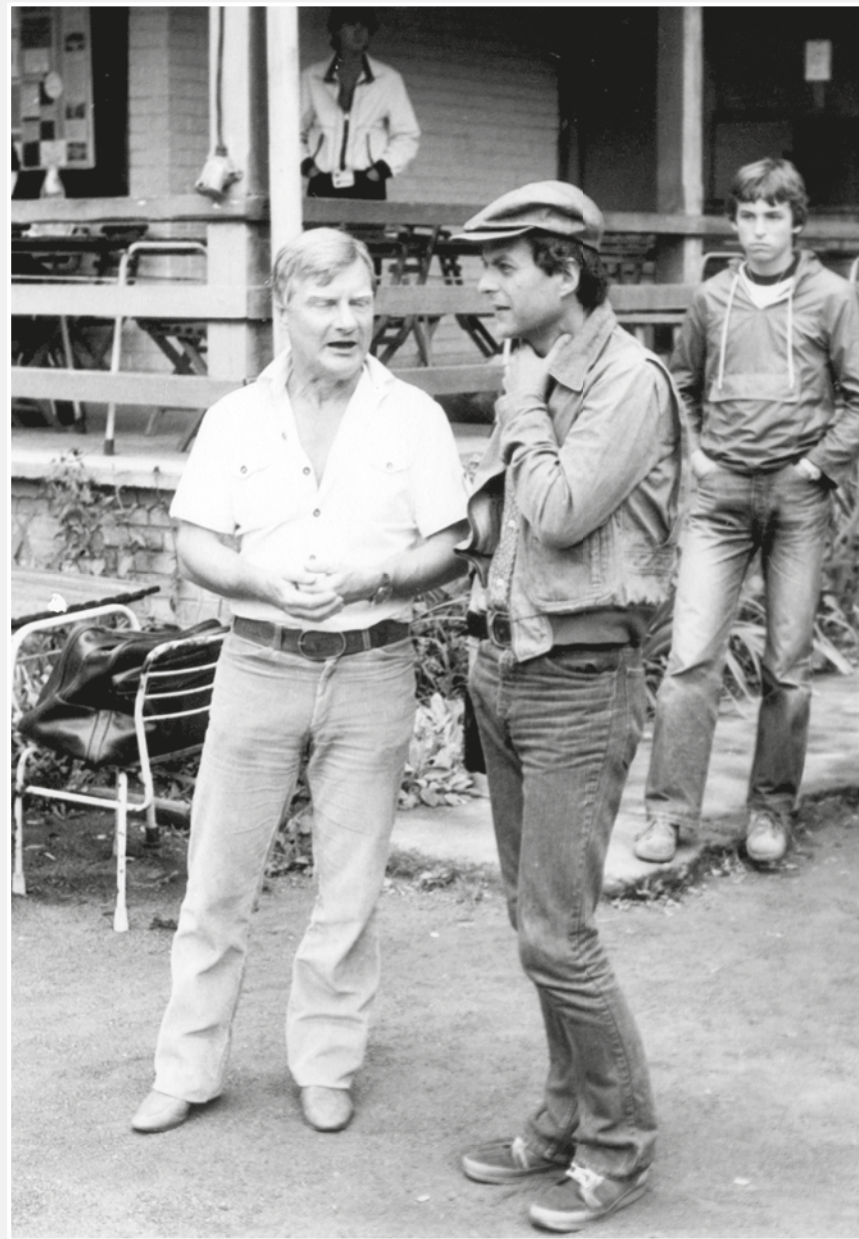
Václavem Kozlem, Karlem Černochem a Big bandem Českého rozhlasu (2006)

Majáles v Kutné Hoře (1956), druhý zleva

S Ladislavem Znojenským na zahradě u manželů Růžičkových v Kutné Hoře (1975)

S Emanuelem „Mánkem“ Růžičkou, tenisový areál v Poděbradech (1975)

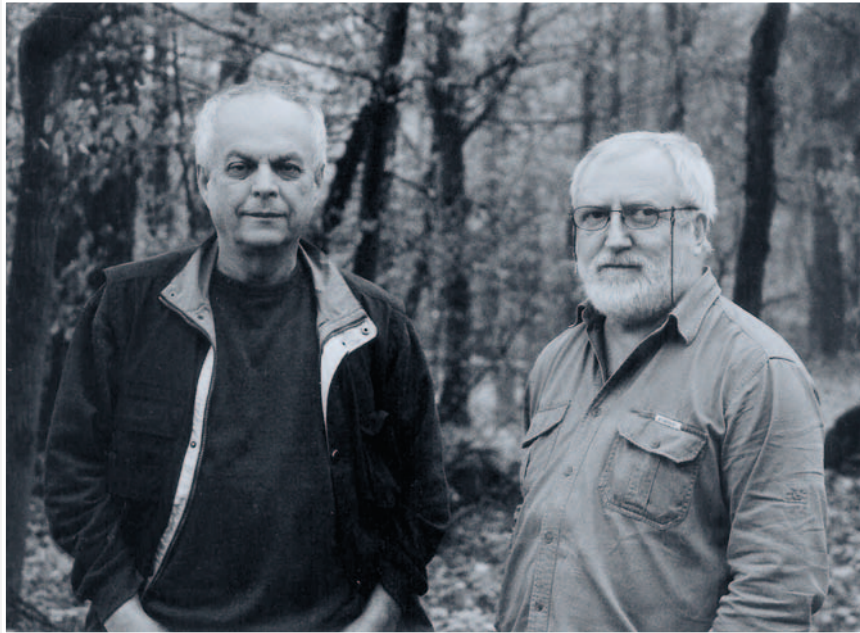
S manželkou Jarmilou Nygrýnovou a dcerou Lenkou (1981)

S Dagmar Růžičkovou u Růžičků v Kutné Hoře (1975)

Koncert pro Benžika na zahradě u Růžičků v Kutné Hoře: se Štěpánem Rakem (1999)

Se Štěpánem Rakem - přátelé i mimo scénu (2007)

Ortenova Kutná Hora 1995: Hana Ornestová, Alfred Strejček, RNDr. Ivo Šanc, CSc., starosta Kutné Hory

Ortenova Kutná Hora 1998: Alfred Strejček, prof. Ilja Bojanovský, Jiří Stivín

S Emanuelem „Mánkem“ Růžičkou a MUDr. Jiřím Plačkem u Růžičků v Kutné Hoře (konec 90. let)

Ortenova Kutná Hora 2003: se Štěpánem Rakem

Ortenova Kutná Hora 2003: s prof. Iljou Bojanovským, přihlížejí Štěpán Rak a Jaroslav Procházka

Schůze výboru klubu rodáků a přátel Kutné Hory u Růžičků v Kutné Hoře: zleva Marie Výborná, Ing. Jan Pospíšil, MUDr. Jiří Plaček, Monika Trdličková, Jaroslav Procházka, Alfred Strejček, Dagmar Růžičková, Ing. Vlastislav Navrátil (listopad 2004)

Ortenova Kutná Hora 2004: s dirigentem Big bandu Českého rozhlasu Václavem Kozlem při vystoupení v Tylově divadle

Ortenova Kutná Hora 2004: v publiku při jednom z pořadů

Pořad k 100. výročí narození prof. Ladislava Znojenského, Alfa klub, zleva MUDr. Jiří Plaček, Miroslav Breuer, Alfred Strejček, PhDr. Radko Šťastný (červen 2005)

Ortenova Kutná Hora 2005: při poctě příteli - prof. Iljovi Bojanovskému v Alfa klubu

Ortenova Kutná Hora 2005: Nokturno se Štěpánem Rakem v Tylově divadle

Ortenova Kutná Hora 2005: při poctě příteli - prof. Iljovi Bojanovskému v Alfa klubu

Ortenova Kutná Hora 2005: s Hanou Ornestovou v pořadu písní z časů Mikuláše Dačického z Heslova v kapli sv. Jana Nepomuckého

Ortenova Kutná Hora 2007: při počtě přáteli - Dagmar Růžičkové v Alfa klubu

Ortenova Kutná Hora 2007: při vystoupení na vernisáži výstavy Aleny Dobiášové v Sankturinovském domě

Ortenova Kutná Hora 2010: Máchovské nokturno, se Štěpánem Rakem v GASK v bývalé Jezuitské koleji

Ortenova Kutná Hora 2010: při vystoupení na vernisáži výstavy o Komenském v Sankturinovském domě

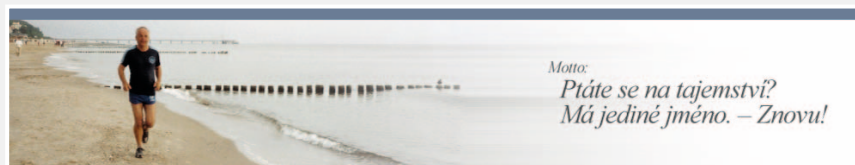

Ortenova Kutná Hora 2010: s MUDr. Jiřím Plačkem při poctě příteli

Alfred Strejček, portrét, 2011

*Motto:
Ptáte se na tajemství?
Má jediné jméno. – Znovu!*

Tajemství Alfreda Strejčka? Znovu!

Na obálce publikace jsou kresby Vladimíra Císaře.

Tiráž:

Vydal Klub rodáků a přátel Kutné Hory - Kutná Hora v Praze v roce 2011 při příležitosti životního jubilea Alfreda Strejčka a udělení mu čestného občanství města Kutné Hory.

Vydání publikace podpořilo finančně Město Kutná Hora

Sestavil:

Ing. Vlastislav Navrátil

Odborná spolupráce:

Cyril Malík

Spolupracovali:

MUDr. Jiří Plaček, Miroslav Radoměřský, Dagmar Růžičková, Monika Trdličková

Vytiskla Tiskárna Grafia Gryč, s.r.o., Kutná Hora